

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

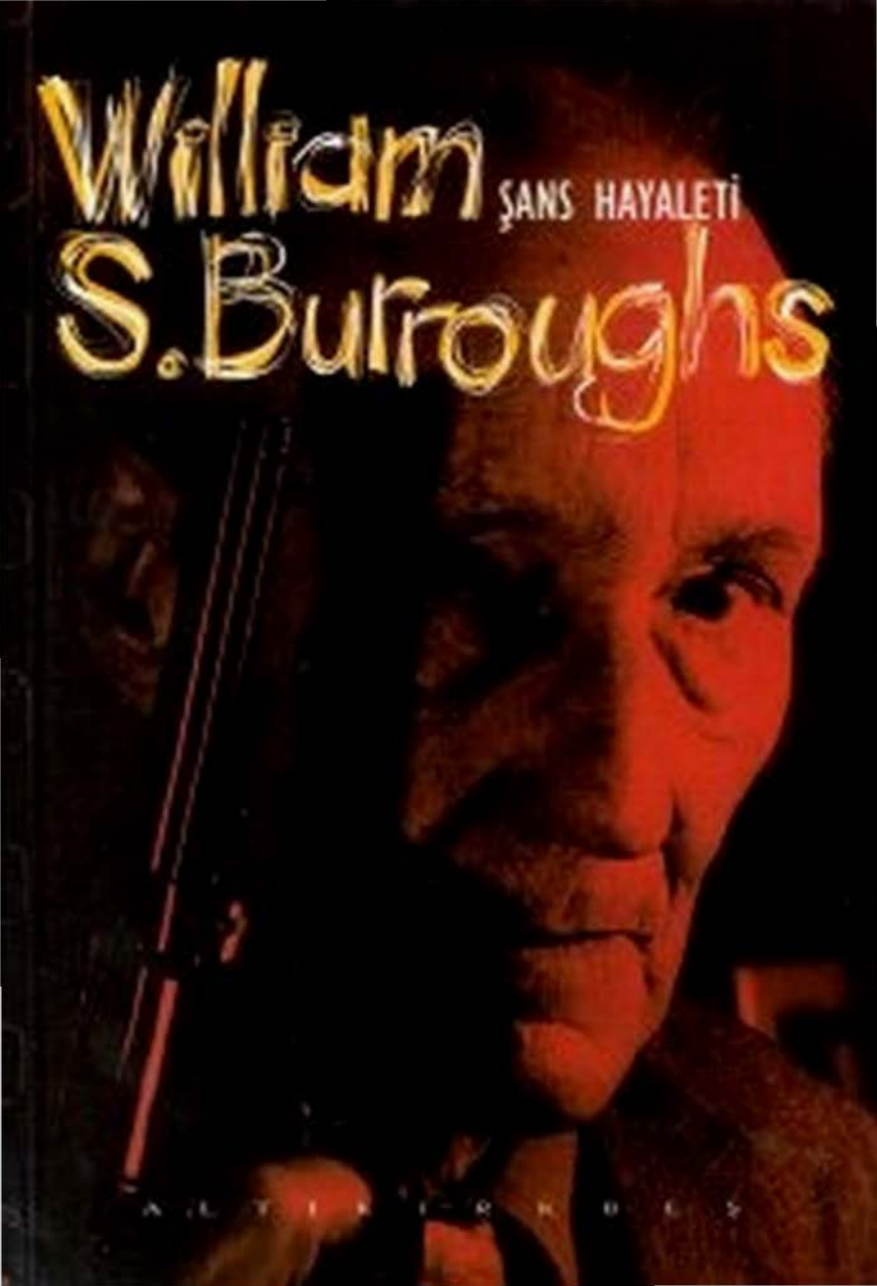
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

William S. Burroughs

ŞANS HAYALETİ

A L T I N K L O B E S

ALTIKIRKBEŞ YAYIN 37
Beat Kuşığı Dizisi – 3
Nerdeyse Bütün Eserleri – 1
William S. Burroughs – Ghost of Chance, 1991
Türkçesi: Funda Önkol
1. baskı: Haziran – 1996

Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamalı / Çetin Şan

Kapak Tasarımı
Mehmet Ulusel

Dizi Editörü
Halil Turhanlı

Dizgi
F. Ö.

Filmler

ORA Ofset Renk Ayırımı (0-212) 282 42 55

İç Baskı

Umut Matbaacılık (0-212) 517 13 18 / 638 27 22-23

Kapak Baskı

Ofset Yapımevi (0-212) 275 99 80 - 81

© ALTIKIRKBEŞ

Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplenidik. Tanıtım alıntıları dışında – makul boyutlarda– izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre aykırı sayılmaktadır. Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler, yukardaki açıklamadan bağımsızdırlar. Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir, bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil "fotokopi fanzinleri" izlemeye çağırıyoruz. Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi.
Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
bir Kaybedenler Klübü tribidir.
Yazışma Adresi: P.K. 114 Acıbadem, İstanbul
Telefon: (0-212) 249 31 68 - 249 08 21

William S(eward) Burroughs
(1914, St. Louis, Missouri -)

Başarılı bir iş adamının oğlu olan Burroughs, 1930'larda Harvard Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı'okudu, Viyana'da bir süre antropoloji ve tıp eğitimi gördü. Amerika'ya döndükten sonra kendini başıboş bir hayatın girdabına bıraktı . Bir süre özel dedektiflik yaptı.

1951 yılında Meksika'da William Tell'in oyununu oynarken karısı Joan Vollmer'in ölümüne neden olması Burroughs'un hayatında dönüm noktasıdır.

"*Topluma morgdan gönderilen bir rapor gibi okunur*" diye tanımlanan ilk romanı *Junkie*'nin ardından 'imge serisi' adını verdiği bir tekniğe yönelerek, birinci tekil şahsın çizgisel söyleminden uzaklaşır. Okuyucu-yu ürkütücü imgeler siklonunun ortasına fırlatır. Kısa, yalın tımcılar. Yeryüzünün arka sokakları. "*Konuşmak, yalan söylemektir*" diyen Burroughs, okuruna karşı dürüst olabilmek ve konuşmamak için, gazete kupürlerinden klasik yazının başyapılarına kadar uzanan zengin bir malzemeyle oluşturulan 'cut-up' tekniğini kullanacaktır. Diğer bir deyişle, dil'in ötesine geçerek, sessizliğin alanına girmek. Sözcükler... yaşamın ve duyguların baş düşmanıdır, onlar. Var olan tüm söz kalıplarını parçalar Burroughs.

Burroughs, uygarlığımızı dev bir karnaval, bir 'orgy' olarak gösterir. Başlıca izlekleri, uyuşturucu bağımlılığı, iktidar, denetim, insanın köleleşmesi, alçalması, direniş, soyluluğun yeniden ele geçirilmesi ve özgürlüktür. Uygar toplumumuz durmaksızın kullanılıp atılan, tüketilen objeler imal eden tüketim kültürüyle çevrelenmiştir. En çok çoğaltılan obje iğnedir, bedene boşalır ve junkie mükemmel bir tüketicidir. İnsan bedeni de kullanılıp tüketilecek ve atılacak bir yığındır.

Burroughs'un dünyası bir fantezi dünyası değildir. Onun imgeleminde birbiriyle çelişen iki dünya vardır. Labirentlerle örülü mekanik dış dünya ve somutlaşmış doğal ya da organik dünya. Ona göre, bütün siyasal sistemler asalak ve insanlık dışıdır.

1983'te American Academy and Ins. of Arts and Letters'a üye seçilen Burroughs, dünyanın gidişinden duyduğu umutsuzluğu dile getiren bir yeni zaman peygamberi gibi kalan vaktini New York ve Lawrance, Kansas'ta öldürmektedir.

Yukardaki metin parçası Halil Turhanlı'nın bir metninden cut-up'lanmıştır.

kişisel toplantı notlarından...

I. /

"I came at 15.45 and waited for more than half an hour. If you can find me! I'll be around somewhere Beyoğlu. See you... Love"

İlk yolculuğun tam tersi bir görüntü: Şen galiplerin cehenneme ulaşmak için çıktıkları sefer, yaz mevsimi boyunca sürdü. Zira büyük bir girişimdi söz konusu olan. Serüvenci, düşlerini geceyarısı gerçekleştirir ve şimdi, denizlerde, suların ve yıldızların gizemli dili konuşulur, serüvenlerin peşine düşülürken; siyah romantizmin karasevdası iyice sıradanlaşmıştır. Bir ses diğer bir sesin ne kadar üstüne çıkabilir. Başatlık hayatınızın bir bölümüne sızabildi mi ki?

Güz geliyor ve her oyun bir cümleyle başlanmış. Sıcaklığın ve serüvenin hâlâ kentte olma ihtimaline karşı, önden ve hafif yukardan bakıldığında her şey birbirine benziyor, bu yüzden seçim yapamadım.

Ç

"sağ olun, kahve içemem" grubu

II. /

Kaldırımlardaki yaprakların, ağaçlardaki yapraklara oranının hâlâ daha 1'in altında olduğunu düşünürsek, biraz daha vaktimiz olduğu söylenebilir, tipik bir yaz aşkı yaşayabilmek için. Bir barmenin dediği gibi "hiç anlamaya çalışmadım" hali sürekli kılınrsa, aşkların olmasa bile, kadınların ömrü daha uzun olabilir diye düşünmek yeterince yanlış olmaz sanırım. Sonuçta su ıslaktır, gökyüzü mavi, her 6.45 okuru ise "hazırdır". Hayat karşısındaki en pratik duruş hali yalnızca "hazır olmak" ve kadınları anlamaya çalışmamak'la gerçekleşebilir. Aksi takdirde aşağıdaki lanet olası satırları okumak gerekir:

"Hayatın standart akışı içerisinde insanoğlunun sürekli seçimler yapmak zorunda kalması bir vakadır. İşte bizi sürekli olarak en az iki şeyle karşı karşıya getiren ve bu iki şeyden herhangi birini, ikisini ya da hiçbirini seçme durumunda bırakan akışı anladığımda yazabildim o mısraları:

Islak mendilini, yırtık resmini

İstememi sende kalsın. Ü. Besen "

Yaz sıcaklarının yerini serin gecelere bırakmaya hazırlandığı şu anlarda söylenebilecek birkaç şey olmalı...

"Hepinize delirmenizi tavsiye ediyorum"

K.

Romantik kanat /Kalamuş Bad'lik Bölgesi

william s: burroughs
şans hayaleti

türkçesi: funda önkol

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
istanbul 1996

I

KAPTAN MISSION, atış için dolu tuttuğu çift namlulu tüfeğini kuşandı, bıçağını kını içinde kemerinin altına soktu. Eşyalarını topladı ve orada burada durup göçmenlerle konuşarak yerleşimin dışına doğru yürümeye başladı.

Göçmenler tuğla yapmak için mükemmel, kırmızı bir kil bulmuşlardı ve ikinci katlarında ağır tahta sütunlarla desteklenmiş balkonları olan iki katlı konutlar inşa ediyorlardı. Bu binalar bir dizi oluşturacak şekilde birleştirilmişti, aşağı kattaki iki oda yemek odası ve mutfak, yukarı kattakiler ise yatak ve giyinme odalarıydı. Balkonlar birbirlerine bağlıydı, hamaklar ve ot yatakları için kullanılıyorlardı. Bu yapılar denize bakıyor ve merdivenler birkaç geminin demirlediği koya doğru iniyordu.

YERLİ DİLİNDE 'lemur'a karşılık gelen sözcüğün anlamı 'hayalet'ti. Hayaletleri öldürmeye karşı tabular vardı ve Mission onların öldürülmesini yasaklayan bir Yasa koymuştu, cezası yerleşimden kovulmaktı. Eğer ölüm cezasını gerektiren bir suç varsa, ki bu Yasalar ile belirlenmişti, işte o da bu suçtu.

Mission, kendisine bilgi veren bir yerlinin anlattığı daha büyük lemur türlerini arıyordu – bir dana veya bir küçük inek büyüklüğünde.

"Büyük hayaletler nerede?"

Yerli belli belirsiz iç bölgeleri işaret etti. "Renk Değiştiren kötü Kertenkele'ye dikkat etmelisin. Eğer seni büyülense, sen de renk değiştirirsin. Öfke ile siyaha, korku ile yeşile, seks ile kırmızıya dönersin . . ."

"Peki, bunda bu kadar yanlış olan nedir?"

"Bir yılda ölürsün. Renkler derini ve bedenini yiyip bitirirler."

"Sen büyük bir hayaletten söz ediyorsun. Bir keçiden daha büyük . . . Onlar nerede bulunurlar?"

"Ağaçlardaki-Adam Chebahaka'yı duyduğunda, Büyük Olan orada değildir. Kadın, sesin olduğu yerde olmayabilir."

"Kadın mı?"

"Kadın. Adam. Büyük Hayalet için ikisi de aynı."

"Yani. O Ağaçlardaki-Adam'ın olmadığı yerde değil mi?"

"Hayır. O, Ağaçlardaki-Adam sessiz olduğu zaman oradadır."

Bu gündeğümünde ve günbatımında gerçekleşiyordu.

MISSION, DENİZ SEVİYESİNİN yüz elli metre üzerine çıkan dik bir yoldan iç bölgelere doğru ilerliyordu. Eşyaları- na yaslanarak durdu ve geriye baktı. Dik tırmanış ne nefesi- ne dokunmuştu ne de yüzünü terletmişti. Yerleşim bölgesi- ni, yeni kalıplanmış tuğlaları ve neredeyse peri ülkesindeki evler kadar ölümsüz duran saman damları gördü. İskelenin altındaki gölgeleri, pusuda bekleyen balığı, koyun berrak mavi suyunu, kayaları ve yaprakları görebiliyordu, hepsi duru, çerçevesiz bir tabloda yüzüyorlardı.

Sessizlik, o hareket ettiğinde toza toprağa ufalanan ke- fen gibi yok olacaktı. Şimdi rüzgâr kedi pençesi gibi, yüzüne Panik'in soluğunu getirerek koydan, yukarılara eğrelti otlarına ve yapraklara doğru vuruyordu. Küçük hayalet pençeler, bir fani öldüğünde hafifçe dışarı açılan ölüm merkezinin bulunduğu ensesindeki tüyleri bir an için karıştırarak, omurgasını titretti.

Kaptan Mission her şeyin yaşadığını birdenbire ve dayanılmaz bir biçimde bilmekten, Panik'ten korkmuyordu. Kendisi de insanoğlunun her şeyden önce korktuğuna dair bilginin, Panik'in yayıcısıydı: kendi soyunun gerçeği. Öylesine yakındı ki. Yalnızca sözcükleri bir kenara atıp bakmak yeterliydi.

Yeşil gölgenin altında, dev eğrelti otları ve sarmaşıkların arasından bahriye kılıcının yardımına gerek duymadan ilerledi. Bir açıklığın kıyısında durdu. Tutuk bir devinim anı, sonra bir çalı, bir taş, bir kütük yerinden oynadı, çember kuyruklu lemur kedi kabilesi belirdi; kuyrukları başlarının üzerinde kıpır kıpır, birbirlerinin önünde, arkasında, çevresinde dolandılar. Sonra *bir anda hızla uzaklaştılar* – gitmişler, kapladıkları uzamı da beraberlerinde alıp götürmüşlerdi. Mission uzaklardan, yerlilerin Chebahaka, Ağaçlardaki-

Adam, dedikleri lemur sıfakanın çığlıklarını duyabiliyordu.

Çevik bir hareketle bir ekirge yakaladı ve yosun tutmuş bir kütüğün yanına diz çöktü. Yuvarlak gözlü, titreyen büyük kulaklı, küçücük bir yüz dikkatle sinirli sinirli ona bakıyordu. ekirgeyi ona sundu. Küçük lemur fare zevk çığlıkları atarak çekirgenin üzerine atladı ve onu küçük pençeleriyle tutarak minik, iğne gibi dişleri ile kemirdi.

Mission gittikçe yükselen sese doğru ilerliyordu. Chebahakalar şimdi onu görmüşlerdi ve hep birlikte onun kulak zarlarını patlatırcasına çığlık atmaya başladılar. Sonra ses aniden, Mission'ı yere düşürecek bir etkiyle kesiliverdi. Ağaçların arasında sallanan gri şekilleri izleyerek birkaç dakika yarı baygın uzandı.

Eşyalarına dayanarak yavaşça ayaklarının üzerinde doğrudu. Önünde sarmaşıklarla kaplanmış, rengi yosun yüzünden yeşile dönmüş taş bir yapı durmaktaydı. Geçide girdi, ayaklarının altında taş döşeme vardı. Göz kamaştıran, parlak, yeşil renkli, büyük bir yılan basamaklardan aşağı kayarak bir yeraltı odasına yöneldi. Dikkatlice aşağı indi. Odanın sonunda öğleden sonra ışığını içeri alan bir geçit açılmıştı, Mission taş duvarları ve tavanı görebiliyordu.

İkinci odanın köşesinde küçük bir gorile veya şempanzeye benzeyen bir hayvan vardı. Bu Mission'ı şaşırttı, çünkü ona adada gerçek maymunların olmadığı söylenmişti. Yaratık tamamen hareketsiz ve siyahtı, adeta karanlıktan yapılmış gibiydi. Mission, ayrıca sağ tarafında bir yanını duvara yaslayıp uzanmış, açık pembe renkli, büyük bir domuza benzeyen bir yaratık gördü.

Sonra tam önünde, ilk bakışta küçük bir geyiği andıran bir hayvan gördü. Hayvan uzattığı eline geldi ve Mission boynuzlarının olmadığını gördü. Burnu uzundu, gözüne

küçük bir kama gibi keskin dişleri ilişti. İnce, uzun bacaklar kordon gibi parmaklarla son buluyordu. Büyük kulakları dışarıya doğru açılmıştı, berrak amber renkli gözlerinin içinde gözbebekleri parıldıyan mücevherler gibi yüzüyor, ışığın değişmelerine göre onlar da değişiyor, obsidyen, zümrüt, yakut, opal, ametist ya da elmasa benziyorlardı.

Hayvan bir pençesini yavaşça kaldırdı ve eski bir ihane-tin anılarını karıştırarak Mission'ın yüzüne dokundu. Hayvanın kafasına vururken gözlerinden yaşlar boşandı. Karanlık basmadan yerleşime geri dönmesi gerektiğini biliyordu. İnsanın zamanında yapması gereken bir şey, daima vardır. Hayalet geyik için ise zaman diye bir şey yoktur.

GİDEREK ARTAN bir hızla, giysileri taşlara ve dikenli asmalara takılıp yırtılarak, tepeden aşağıya inip alaca karanlıkta yerleşime vardı. Çok geç kalmış olduğunu hemen anladı, ters giden bir şey vardı. Onunla göz göze gelmemeye çalışıyorlardı. Sonra Bradley Martin'i gördü, ölmekte olan bir lemurun yanında duruyordu.

Mission, lemurun bedeninden vurulmuş olduğunu görebiliyordu. Sıcak, kırmızı bir dalga gibi gelen bir öfkeyle doldu, buna karşılık Martin'de hiçbir kızgınlık belirtisi yoktu.

“Neden?” diye sordu Mission, tikanarak.

“Mangomu çaldı” diye mırıldandı Martin, küstahça.

Mission'ın eli tabancasının kabzasına gitti.

Martin güldü. “Kendi koyduğun Yasa'yı, kendin mi çiğneyeceksin Kaptan?”

“Hayır. Fakat sana Yirmi Üçüncü Madde'yi anımsatacağım: İki taraf arasında çözümlenemeyen bir anlaşmazlık olduğunda düello kuralı uygulanır.”

“Evet, ancak senin düello davetini reddetme hakkım var ve reddediyorum.”

Martin önemsiz bir kılıç ustası ve kötü bir nişancıydı.

“Öyleyse Libertatia'yı terk etmelisin, hemen bu gece, güneş batmadan önce. Bir saatten fazla zamanın yok.”

Martin bir tek sözcük söylemeden döndü ve evine doğru yürüdü. Mission ertesi sabah lemuru ormana götürüp gömmeyi tasarlayarak üzerini katranlı muşamba ile örttü.

MISSION, KARARGÂHINDA ansızın kendisini felce uğratan bir korkuya kapıldı. Martin'i takip edip sorunu çözmesi gerektiğini biliyordu, ancak – Martin'in dediği gibi – onun kendi Yasaları . . . Uzandı ve hemen derin bir uykuya daldı. Rüyasında yerleşime saçılmış ölü lemurlar gördü, gündeğümünde yüzünden terler akarak uyandı.

MISSION GİYİNDİ ve lemuru almak için dışarı çıktı. Ancak lemur ve katranlı muşamba yerlerinde yoklardı, ikisi de gitmişti. Köredici bir berraklıkla Martin'in lemuru neden vurduğunu ve ne yapmak niyetinde olduğunu anladı: Yerlilere gidecek ve göçmenlerin lemurları öldürdüğünü söyleyecekti. Mission itiraz ettiğinde ona saldıracaklardı ve canını güçlükle kurtarabilecekti. Bu bölgede lemurlar yerliler için kutsaldılar ve kanlı bir oç alma tehlikesi vardı.

Mission Martin'in kaçmasına izin verdiği için kendini şiddetle suçladı. Şimdi gidip onu aramanın bir yararı yoktu. Olan olmuştu ve yerliler Mission'ın inkârlarına asla inanmayacaklardı.¹

γ

1. Büyük Yalan'ın acımasız mantığını düşünün. Eğer

BIG BEN SAATİ vuruyor. Geleceğin bekçileri sessiz, hayaletli odada toplanıyorlar. Kurul Kitapları'nın koruyucusu: Mektoub, diye yazılmış. Ve onlar bunun değişmesini istemiyorlar.

“Eğer üç yüz adam – sonra üç bin, otuz bin olursa. Her yere yayılabilir. Bu *şimdi* durdurulmalı.”

bir insan kedileri kendini tüketircesine seviyorsa ve kendini kedileri korumaya adanmışsa, onu yalnızca kedileri öldürmek ve onlara kötü davranmakla suçlamalısınız. O zaman sizin yalanınız gerçeğin yanılgısız çemberine sahip olacak, diğer yandan onun aşırı inkârları kaçamak ve yalan kokacaktır.

Beynin baskın olmayan yarı küresinden sesler duymuş olanlar, sesin mutlak otoritesinin ayırdına varmışlardır. Onlar Gerçek'i duyduklarını bilirler. Aslında hiçbir kanıt gösterilmemesi ve sesin dile getirdiklerinin bütünüyle saçmasapan olmasının hiç önemi yoktur. Doğruluk denilen şey budur. Doğruluğun gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktur. Doğruluğu kendi yararına kullanan, Büyük Yalan İnsanları gerçeklerden kaçınmak konusunda çok dikkatlidirler. Aslında, böyle insanlar için hiçbir şey gerçek kavramından daha iğrenç değildir. Savunmada gerçekleri kanıt olarak ileri sürdüğünde kendi aleyhine hüküm vermiş olursun.

Daha önceden kaydedilmiş ve bu nedenle tümüyle öngörülebilir evrende, en kara günah daha önceden kaydedilmişleri kurcalamaktır. Bu, önceden kaydedilmiş geleceğin değişmesine neden olabilir. Kaptan Mission, bu günah nedeniyle suçluydu. O, herkesi üç yüz ruhun birbirleriyle, komşularıyla, bitki ve hayvan ekosferiyle göreceli bir uyum içinde var olabileceğini göstererek tehdit etmişti.

“Adamımız Martin hedefte. Bu oldukça güvenilir.”

Bir kadın hafifçe öne doğru eğiliyor. İnsanı çeken sonsuz güzellik ve kötülükte bir yüz, insanın soluğunu ölümcül bir gaz gibi kesen bir kötülük. Başkan yüzünü bir mendil ile kapatıyor.

Kadın soğuk, kırılgan bir ses ile konuşuyor, her bir sözcük bir obsidyen kıymığı: “Bundan daha önemli bir tehlike var. Kaptan Mission'ın *lemurlara* olan sağlıksız ilgisini kastediyorum.”

Sözcükler ağzından nefretten kıvranarak kayıyordu.

MARTIN İLE YAŞANAN olayın başka yansımaları olmadı. Ancak Mission tedbiri elden bırakmıyordu. Martin'in bir yerlerde mükemmel bir ajanın soğuk sürüngen sabrıyla zamanının gelmesini beklediğini sezebiliyordu.

Daha başta Martin'i görmemezlikten gelerek hafife almıştı. Martin'in kendisine karşı bir ilgisizlik yaratma yeteneği vardı. ² Durumu bile belirsizdi, tayfa ile assubay arasında bir şey. Ancak hiç assubay olmadığı için, o boş bir yeri dolduruyordu. Doldurmak için de hiçbir girişimde bulunmamıştı. Bir şey yapması istendiğinde çabuk ve iyi bir şekilde yapıyordu. Ancak kendini yararlı bir hale getirmek için hiçbir çaba harcamamıştı.

Mission Martin ile iletişim kurmada belli belirsiz bir terslik bulduğundan bu yana, ondan daha az şey ister olmuştu. Mission, Martin'in göçmenlere katılmasından hoşnut

2. Eğer bir şey gizlemek istiyorsanız, yapmanız gereken tek şey, onu gizlediğiniz yere karşı bir ilgisizlik yaratmaktır.

değildi. Ancak payına düşen işi yapıyor ve kimseyi rahatsız etmiyordu. Çalışmadığı zamanlarda ise, yüzü bir tabak kadar boş, öylece oturuyordu. Solgun, yuvarlak yüzü ve sarı saçları olan, iri kıyım, kılıksız bir adamdı. Gözleri cansız ve kurşun gibi soğuktu.

Mission, Martin'i ilk kez ölen lemurun başında karşı karşıya geldiklerinde görmüştü. Gördüğü onda ölümcül, amansız bir nefret uyandırdı.

O, Martin'i nefret ettiği her şeyin paralı hizmetkârı olarak görüyordu. Bağışlama ve uzlaşma olanaksızdı. Bu bir yok etme savaşıydı.

Y

MISSION, ESRAR ve haşhaş içmiş ve Güney Amerika kıızılderililerinin *yagé* dedikleri uyuşturucudan kullanmıştı. Karar verdi, başka hiçbir yerde bulunmayan pek çok yaratığın ve bitkinin olduğu bu büyük adaya özgü bir uyuşturucu olmalıydı. Biraz araştırdıktan sonra böyle bir uyuşturucunun var olduğunu buldu: güneyin kurak bölgelerinde rastlanan, yalnızca bir tür dikenli bitki üzerinde yetişen asalak bir mantardan elde ediliyordu.

Uyuşturucuya *indri* denilmekteydi, yerli dilindeki anlamı 'oraya bak' demektir. Dost bir yerliden beş altın florin karşılığında az miktarda aldı. Uyuşturucu yeşilimsi sarı kristal halindeydi. Adı Babuchi olan bu adam, ona tam olarak ne kadar alması gerektiğini gösterdi ve daha fazla kullanmaması için uyardı.

"Pek çok kimse *indri* alıyor ve hiçbir şeyi farklı göremiyor. Sonra daha çok alıyor ve fazlasıyla farklı görüyorlar."

"Bu bir gündüz uyuşturucusu mu yoksa gece uyuşturu-

cusu mu?"

"En iyisi, alacakaranlıkta ve gündeğumunda."

Mission güneşin batmasına bir saat kaldığını hesapladı
- ormandaki kampa ulaşmak için yeterli zaman.

"Etkisini göstermesi ne kadar sürer?"

"Çok çabuk."

MISSION HIZLA YÜRÜMEYE koyuldu. Yarım saat sonra keçi derisinden yapılmış su torbasından içtiği bir yudum suyla kristallerden küçük bir miktar aldı. Birkaç dakika içinde sanki gözleri birbirlerinden ayrı eksenlerde hareket ediyorlarmış gibi, bir görüntü kayması yaşadı ve ilk kez Renk Değıştiren Kertenkele'yi gördü. Oldukça büyüktü, yaklaşık altmış santim boyunda ve güçlkle görülebiliyordu, bulunduğu çevrenin rengini aldığı için değil, tamamen hareketsiz olduğu için. Kertenkeleye daha da yaklaştı, kertenkele etkilemek için bir gözünü ona çevirdi ve öfkeyle siyaha döndü. Anlaşıldığı kadarıyla Renk Değıştiren Kertenkele görünmekten hoşlanmıyordu. Rengi kahverengi ebrulu sarı-turuncuya doğru açıldı. Dalın birinde ağaçtan oyulmuş gibi duran bir gurka kertenkelesi vardı. Mission'a altın rengi gözünü kırptı.

İhtiyatlı olması gerektiği halde Mission, her geçen gün daha fazla zamanını ormanda lemurlarıyla geçiriyordu. Bulduğu eski, taş bir yapıyı eve dönüştürmüştü. Tümüyle sanki dev bir el tarafından tutuluyormuş gibi soğan köklü büyük bir ağacın kökleri ile sarılmıştı. İkinci odadaki açık geçit köklerle zincirlenmişti. Yer taş döşeliydi. Girişi sivrisineklikle kapadı ve yere ottan bir yatak hazırladı. Yeri süpürürken birkaç böcek görmek onu şaşırttı, kesinlikle zehirli olmayan türdeydiler. Taş merdivenler pek çok ayağa geçit olmuş gibi

aşınmıştı, belki de insan ayakları değildi.

İlk karşılaşmasından bu yana Mission daha büyük bir lemur sürüsü bulmuştu. Bu'lemurlar ağaç koşullarında yaşamak için çok büyük ve ağırdılar, çoğunlukla kamp bölgesinin bir mil ötesinde, ormanın seyredildiği fundalık ve otluk alanda, yerde yaşıyorlardı. İdeal bir otlama alanı, Mission ürpererek anladı. Yaratıklar hemen güveniveriyorlardı, yumuşak ve insan sevgisine açıldılar.

Mission acele ediyordu. Alacakaranlıktan önce eski taş yapıya varmak istiyordu ve kendi özel lemurunun orada olacağını umuyordu. Saman yatağında sık sık lemurla birlikte uyuyordu ve ona Hayalet adını vermişti.

Mission yaklaştığında, Hayalet küçük bir sevinç çılgılığı attı. Mission botlarını çıkardı, taş duvarın çatlaklarına çakılmış tahta çengellere giysilerini astı. Mekândaki tek eşya üzerinde mürekkep hokkası, tüy kalem ve parşömen bulunan duvara monte edilmiş, iki ayakla desteklenen, yontulmuş sert tahtadan bir masaydı. Bir köşede küçük musluklu bir su fıçısı, kap kakak, bir balta, bir testere, çekiçler ve bir tüfek duruyordu. Barut ve mermiler dolapta saklanıyordu.

MISSION, TAŞ YAPININ esrarını düşünerek hortlağının, kendi Hayalet'inin yanına, tahta masaya oturdu. Bunu kim inşa etmiş olabilirdi?

Kim?

Bu soruyu hiyerogliflere sordu . . . bir kuş tüyü . . . Bir tüy kalem seçti. Su . . . iskelenin altındaki berrak su. Bir kitap . . . kenarı yaldızlı, resimli eski bir kitap. *Madagaskar'ın Hayalet Lemurları*. Kuş tüyü . . . bir martı çöpe dalıyor . . . pek çok yerdeki pek çok geminin dümen suları. Bir zamanlar burada yaşamış olan Büyük Kuş'un tüyü, içinde yaşayan

Kutsal Timsah'a her yıl henüz yavrulamamış bir ineğin adandığı, doğuda, iki günlük yürüyüş uzaklığındaki Kutsal Göl. Mission, hâlâ adada buna benzer başka yapılar olup olmadığını merak ediyordu . . .

Nerede?

Bir somun ekmek . . . su . . . bir kavanoz . . . kazığa bağlanmış bir kaz. Adanın bir ucundan diğer ucuna Renk Değiştiren Kertenkele'nin gözleri ile baktı. Mission zihnine hücum eden sorularla neden dehşete düştüğünü bilmiyordu, ancak neredeyse dehşete düşecek kadar tatmin olmuştu.

Ne zaman?

Bir saz . . . bir somun ekmek . . . Bir kuş gökyüzünde daireler çizerek uçuyordu. Bir kadın bir kuşun tüylerini yoluyor, kerpiç bir ocaktan bir somun ekmek alıyordu. Vahşi, zamansız, özgür ve evcil, zamana bağımlı, bağlı kavramları arasındaki fark, kendi köleliğine sonsuza kadar içerecek olan bağlı kaz gibi.

Mission için saplantı haline gelmeye başlayan bu yapı yalnızca bir kez inşa edilmiş olabilirdi, Ayrılma tümü ile Kopmaya varmadan önce.

Sorudaki düşünce saz ve su idi. Soru işareti sazların arasına, suya batıp gözden yitiyordu. Soru yoktu.

Garip yaratıklarla taşlar birlikte uyum içindeydiler. Mission onları iyi göremiyordu, yalnızca gri ipe benzeyen ellerini görebiliyordu. Bu alışılmamış işin büyük gözlüğünü algılayabiliyordu. Taşlar bu yaratıkların elleri ve bedenleri için çok ağırdı. Yine de bu yapıları inşa etmeleri için bir neden olmalıydı.

Neden?

İnşa etmemeleri için hiçbir neden yoktu.

γ

HAYALET, MISSION'IN yanında kıpırdadı ve tatlı bir demirhindi meyvası kokusu geçirdi. Babuchi'nin uyarmasına karşın, Kaptan Mission daha fazlasını öğrenmesi gerektiğini biliyordu.

Bir mum yaktı ve avucuna kayıtsızca fazla miktarda *indri* kristali doldurdu, hepsini bir bardak su ile midesine indirdi. Neredeyse aynı anda, aşağı odadaki düş gorili, görmüş olduğu domuza benzeyen tuhaf yaratığı ve narin lemur geyiği anımsadı.

Mission Hayalet'inin yanına uzandı. *Indri*'nin ona göstereceklerini görmek istediğinden emin değildi; şimdiden göstereceklerinin dayanılmaz ölçüde üzücü olacağını biliyordu. Gece geride kalan ışığı büyük siyah bir sünger gibi emerken, o ağaç köklerinin arasından dışarıya bakıyordu.

Orada gri ışıktaki kolu lemuruna dolanmış uzanıyordu. Hayvan daha da sokuldu ve bir pençesini onun yüzüne koydu. Minik lemur fareler yaşlı ağacın köklerinden, girintilerinden, oyuklarından bir şeyler aşıyorlar, odanın içinde sıçrayıp oynuyorlar ve küçük çığlıklarla böceklerin üzerlerine atlıyorlardı. Kuyrukları başlarının üzerinde hızlı hızlı oynuyor; açık ve berrak gözleri duvarlarda yerlerde böcekleri tararken iri, dışa dönük, kâğıt kadar ince kulakları da her ses karşısında titriyordu. Bunu milyonlarca yıldır yapıyorlardı. Oynayan kuyruklar, titreyen kulaklar yüzyılların geçişine işaret ediyordu.

Işık gecenin süngerine süzülürken, Mission her yönde millerce uzağı görebiliyordu: kıyıdaki yağmur ormanlarını, dağları, içteki fundalıkları ve lemurların uzun, dikenli *Didierea* kaktüsü çevresinde oynadığı kıraç güney bölgesini. Lemurlar hoplayıp zıplıyorlar, sıçırıyorlar ve insanın bu adaya gelişinden, insanın yeryüzünde belirişinden, zamanın baş-

langıcından önceki uzak geçmişe doğru hızla gözden kayboluyorlardı.

ALTIN YALDIZ kenar süslemeli eski bir kitap, her resmin üzerinde ince bir kâğıt var . . . *Madagaskar'ın Hayalet Lemurları*, altınla yazılmış. Dev eğrelti otları, hurma ağaçları, soğan köklü demirhindi ağaçları, asmalar ve çalılar. Resmin köşesinde kocaman bir kuş var, üç metre boyunda, semiz, pasaklı, umarsız, belli ki uçamayan bir kuş. Bu kuş "işte zaman boşluğu burada" demektedir. Bu ormanda hiç yırtıcı hayvan olmayabilir, büyük kediler olmayabilir. Resmin ortasında bir ağaç dalında duran çember kuyruklu bir lemur var, doğruca izleyiciye bakıyor. Şimdi başka lemurlar da belirliyor, aynı bir boz-yaptaki gibi . . .

Lemur Soyusu Homo Sap'lardan daha yaşlıdır, çok daha yaşlı. Tarihleri yüz altmış milyon yıl geriye, Madagaskar'ın anakara Afrika'dan ayrıldığı zamana kadar gider. Onların düşünme ve hissetme tarzları temelde bizimkinden değişik; zamana, belli bir mantık zincirine ve raslantılara bağlı değildir. Onlar bu kavramları anlaşılması güç ve tatsız bulurlar.

Kayıt olarak geride fosili kalmamış türlerin sonsuza kadar yok olduğu düşünülebilir. Fakat Büyük Resim, yeryüzündeki yaşamın tarihi, herkesin okuyabilmesi için oradadır. Dağ kütleleri ve ormanlar geçmişe akıp gidiyor, bazıları yavaşlatarak, bazıları hızlandırarak, yeryüzünün büyük nehirleri devinim içinde veya geniş deltalarda kuruyor, toprağın girdapları testere gibi adaları ayırıyor, büyük bir yarık, birbirlerine sürünen yeryüzü parçaları, sonra parçalanma, ayrılma, daha hızlı ve daha hızlı... muhteşem, kırmızı bir adada yavaşlıyor; çölleri, yağmur ormanları, fundalık or-

manları, gölleri, eşsiz hayvanları ve bitkileri olan, yırtıcı hayvanların ve zehirli sürüngenlerin olmadığı, lemurlar ve onlarla soluyan ruhlar için büyük bir barınak olan ada, ağaç kurbağasının mücevher gibi parıltıyan gözleri.

Madagaskar, Afrika'ya bağlıyken, en uçta duran bir kara parçasıydı, gelecekteki yatay sınırlar yer çatlağınca kesilmiş, başıboş bir tümör gibi dışarı çıkmıştı; bu uzun çatlak büyük bir çentik, insan bedenini ikiye bölen bir yarık gibiydi. Söz konusu çatlak bazı yerlerde bir mil genişliğindeydi, bazı yerlerde ise iki üç metreye kadar iniyordu. Burası patlayıcı değişim ve karşıtlıkların bölgesiydi, vahşi elektrik fırtınalarıyla taranıyordu; yer yer inanılmaz ölçüde verimli, kimi yerlerde ise bütünüyle çoraktı.

Kaos ve hızlandırılmış zaman olarak belirtilen Yarık İnsanları, ani bir parıltıyla şimşek gibi çakarak yüz altmış milyon yılın içinden Ayrılma'ya ulaşırlar. Siz hangi taraftasınız? Şu an taraf değiştirmek için çok geç. Kıyıları ateş perdesi ile ayrılmış durumda. Havai fişekler eşliğinde denize indirilen bir şölen gemisi gibi, muhteşem kırmızı ada yeryüzünün bir kenarında yara açarak, lav akıtarak ve zehirli gazlar püskürterek görkemli bir şekilde yerini terk edip denize doğru ilerliyor. Yüz altmış milyon yıldan beri büyümlü bir sakinlik içinde oraya demir atmış duruyordu.

Zaman bir insan illeti, insan icadı değil, ancak bir hapis hane. Öyle ise yüz altmış milyon yıl zamansız olmanın anlamı nedir? Yiyecek arayan lemurlar için zamanın anlamı nedir? Burada yırtıcı hayvan yok, korkacak fazla bir şey de yok. Lemurların birbirlerine karşı gelen başparmakları var, ancak yeni aletleri yok, alete gereksinimleri yok. Homo Sap silahı eline aldığı anda içine akan ve onu dolduran kötülük lemurlara dokunmamış – şimdi *Homo Sap*'in bir üstünlüğü

var. Bu, *anladığını* bilmekten kaynaklanan, şeytanca haz verici, müthiş bir duygu.

Güzellik daima bir felakettir. "Kötülüğü ve silahlıları çeker." Homo Sap, silahları, zamanı, doyumsuz hırsı ve bilgisizliğiyle öylesine iğrençtir ki kendi yüzünü bile asla göremez.

İnsan zamanın içinde doğdu. Zaman ile yaşadı ve zamanın içinde öldü. Nereye giderse gitsin zamanı da kendisi ile birlikte götürdü ve zorla kabul ettirdi.

KAPTAN MISSION zamanın müthiş alt akıntısına kapılmış, gittikçe daha hızlı sürükleniyordu. Kafasında bir ses yineliyordu, "Dışarı, aşağıya, dışarı, aşağıya."³

Mission taş yapının biyolojik Kaybolan Şanslar Bahçesi'nin girişi olduğunu biliyordu. Öde ve gir. Soluğunu kesen bir üzüntü, bir tutulma, ağlatan bir keder hissediyordu. Bu keder öldürebilirdi. Yeni icat edilmiş şeyi burada öğrenmeye başlıyordu.

Mission pasif bir güçsüzlükte kaybolmuş, umutsuzca duvara yaslanmış pembe, domuza benzer yarattığı, girişe en uzak duvara dayanmış siyah gorili anımsıyordu, sakın ve siyah, parıldayan bir siyahlık. İki bin yıl önce soyu tükenmiş narin geyik lemur, Mission'ın ot yatağını paylaştığı Hayalet.

3. Soru kavramını kafanızdan silin. Mısır hiyeroglifi, bir saz veya tüy ve sudur. Kim? Su, tüy, kitap. Onu nerenin ciyak ciyak öten kazı ve ne zamanın ekmeği ile yok et; bataklık bir gölde solup kuruyarak, soyu tükenmiş, büyük, uçamayan bir kuşa dönüşerek gözden yitiyor.

Eski taş yapıdan uzanan köklerin arasından ileri doğru yürüyordu. Her nasılsa siyah maymuna benzeyen yaratık onun önündeydi ve tümü ile siyah, gözlerinin içine bakıyordu. Kapkara bir şarkı söylüyordu, kulak tırmalayan bir melodi, zaman içinde yaşamayı sürdüremeyecek denli saf bir siyahlıkta. Bu onu kurtaran tek ödün. İşte bu nedenle Homo Sap böylesine karmaşık ve hoş olmayan bir yaratık; üzerinde umutsuz bir uzlaşmanın bulunduğu ayırdında olduğu bir durumu, histerik ve tehlikeli bir şekilde savunuyor.

Mission bir dizi diyoramaya* açılan siyah bir tünelde ilerliyordu: En son lemur geyik bir avcının oku ile yere yığılıyordu. Yolcu güvercinler yaylın ateşi ile ağaçlardan yağıyordu ve altın saat zincirli, altın dolgulu şişman bankerlerin ve politikacıların tabağına düşüyordu. İnsanlar son yolcu güvercini geçiriyorlardı. Son Tasmanya kurdu bir bacağı avcı kurşunu ile parçalandığından mavi karanlıkta topallayarak yürüyordu. Hemen hemen her zaman olduğu gibi, "olabilirdi" diyenlerin milyonda bir şansı vardı ve o şans yitirdiler.⁴

Gözlenmiş gözlemciyi gözle.

4. Gezegeni bir organizma olarak düşünürsek, gezegenin düşmanlarının kimler olduğu çok açıktır. Onlar lejyonlardır. Gezegenin nüfusunu oluştururlar ve gezegene egemendirler. "Aldatılmışlar ve kendileri de aldatılan aldatıcılar." Homo Sap diğer hayvanların sadece kendisinin yemesi için mi var olduğunu düşünmüş-

*) Diyorama: Geçmişte veya tarihte yaşanan bir anın yeniden canlandırılması. (ç.n.)

tür? Besbelli ki öyle düşünmüş. Buldozerler yağmur ormanlarını, sinmiş lemurları, uçan tilkileri, bir kara hayvanının söyleyebileceği en güzel ve en renkli müziği yaratan, şarkı söyleyen Kloss maymununu, karada çaresiz, akıp giden uçan lemurları yok ediyor. Hepsi insan stoklarının her gün daha da değer kaybetmesine yol açarak yok olup gidiyorlar, paha biçilmez öğeler, her gün daha az vahşi ışıltı ile - maddeye dönüşen enerji. Ruhsuz sulu çamurun en büyük heyelanı.

II

BELA YOLDAYDI. Kaptan Mission bunu duyumsuyordu. Geçmişte güvenilir olan ve kendisine bilgi iletmış bir yerliden, Fransız ve İngilizlerden oluşan birleşik keşif kuvvetinin Madagaskar'ın batı kıyısındaki özgür korsan yerleşimi Libertatia'ya saldırmak üzere yola çıktıkları haberini almıştı. Mission karada dört cephede savunma yapmaya çalışmaktansa, iyi bildiği sularda deniz savaşı yapmayı tercih ederdi ve üç tane gemi donatmak için harekete geçti. Denize açılmadan önce Kaybolan Türler Müzesi'nin girişini ziyaret etti.

SABAH, HAYALET kederli bir sesle inleyerek ona sürünmüştü. *Onu bırakıp gideceğimi biliyor.* Mission hızla yürüdü ve geri döndü, Hayalet hâlâ onun arkasından bakıyor ve bekliyordu.

γ

KEŞİF KUVVETLERİNDEN hiçbir ize rastlamadan ve durdurup sorguladığı yerli mürettabattan hiç bilgi almadan denizde geçen üç günün sonunda Mission, bu saldırı öyküsünün onu kandırarak yerleşiminden uzaklaştırmaya yönelik bir hile olduğunu anladı ve geri döndü. Baş taraftan esen rüzgârların engellemesi yüzünden Libertatia'ya ancak sekiz günde ulaşabildi.

Mission limandan yerleşimin tümüyle yakılıp yıkılmış olduğunu, geriye kül kokusundan ve ölümden başka bir şey kalmadığını gördü. Midesinde hastalıklı bir korkuyla, iç bölgelere doğru ilerledi. Katliamın olduğu yerden geçip, ormandan eski yapıya doğru yol aldı.

GEÇİT, ÜZERİNE isabet eden bir patlayıcı ile parçalara ayrılmıştı, kırılmış ellere benzeyen parçalanmış kökler çevreye taş ve moloz saçmışlardı. Mission cılız, titrek bir ağlama duydu: Hayalet ağır bir taşın altına sıkışmıştı. Taşı kenara çekti ve ölmek üzere olan lemuru kollarının arasına aldı, Hayaletin orada kendisini beklemiş olduğunu biliyordu. Lemur pençesini üzgün, güçsüz bir çığlık ile onun yüzüne koydu. Pençe aşağı indi. Mission yalnızca yüz altmış milyon yılda bir kez rastlanan bir şansın sonsuza dek yitirildiğini anlamıştı.

GİRİŞ . . . eski bir film . . . bir atımlık kumlu, bulanık, patlayıcı madde . . . yüzüne konulan ağlamaklı pençe . . . O benim yüz altmış milyon yıl uzakta olduğumu biliyor . . . Kırık eller gibi parçalanmış kökler . . . üzgün, güçsüz bir çığlık.

Böylesi bir keder öldürebilir, ancak Kaptan Mission bir askerdi. Düşmana teslim olmayacaktı. Acı içinde kıvranırdı.

ken kederi bir lanet oluřturuyordu. ⁵

Kederi alev alev yanan kızgın bir nefrete dönüşüyordu, Kurullara, yeryüzündeki tüm Martinlere, onların hizmetkarlarına, onlara kanmış olanlara ve onları izleyenlere belalar okuyordu:

“Üzerlerine İsa'nın kanını boşaltacağım!”

İSA, ŞEYTAN'IN tüm tatlı sözlerine karşı koyarak çölde geçirdiğı kırk günlük çilesinden geri dönmüştür.

Babasının atölyesinde ayakta duruyordu. Oda ve içindeki nesneler o kadar yabancıydı ki, İsa geri döndüğüne dair hiçbir duygu taşıyamıyordu. Sandalyeler, masalar ve dolaplar yapmak için bu keserleri, testereleri, çekikçileri hiç kullanmış mıydı?

Mengei ede bir parça kaba ağaç vardı. Keseri eline aldı. Bu aletin kaba ağacı yontup şekillendirmeye yaradığını biliyordu. Bir an için elinde aletin çıkardığı titreşimleri duymadı, titreşimler parmaklarında ölü bir ağırlık bırakarak, bir rüyanın izleri gibi yavaş yavaş yok oldular. Bir elini ağacın üzerine koymuş, diğeri ile çıkıntı yapmış budağa doğru sert bir vuruş indirdi.

Budağı sıyıran keser İsa'nın sol elinin baş parmağı ile işaret parmağı arasını kesiverdi. Derin bir kesik, ama sanki eli ağaçtan yapılmış gibi hiçbir acı duymamıştı. Kuşkuyla

5. Mağaranın, aynı zamanda bütün yok olmuş hastalıkları barındırdığını da unutmayın, Mısır'ın Yedi Vebası, Kıllar, Penisler, Terler, tümü insanın kalıbında bulunmakta. Kalıp bir kez parçalanırsa, zamanın tüm belaları ortaya saçılır.

önüne baktı. Damlayan kan kırmızı değil, açık sarı-yeşil renkteydi ve çürümüş idrara benzeyen amonyaklı bozulmuşluğun, insanoğlunun yeryüzündeki konukluğunun leş kokusunu yayıyordu. Kan üzerine düştüğü pürüzlü ağacı nefret, kötülük ve umutsuzluk içinde, kötü niyetli, maymun benzer bir yüz çizerek asit gibi yedi.

Sağ elinin parmakları ile yaraya dokundu, dokunuşuyla yara birleşip kapandı ve mühürlendi. İzi bile kalmadı.

BİR ADAM KOLLARINDA hasta bir maymun ile bana geldi ve "Maymunumu iyileştir" dedi.

"Ben hayvanları iyileştiremem, onların ruhu yok."

"Onların zerafeti, güzelliği ve masumiyeti var. İyileştirdiğin insanlar ne? onlar hayvan değil mi? Üstelik zerafetten yoksun hayvanlar, rahatsızlıklarına neden olan nefret yüzünden hastalanmış ve şekilleri bozulmuş çirkin hayvanlar . . ." Maymununu kucakladı ve dönüp gitti. Sonra dönüp baktı ve "Sen git ciizzamlılarını iyileştir. Ve pis kokulu dilencilerini. Elinde iyileştirecek hiçbir şey kalmayana kadar iyileştir" dedi.

Başkaları da hasta kediler ve yabancı gelincikleriyle geldiler. Ve biri hasta bir çocuk ile geldi: "Bu çocuk görülmeyeni görüp sezebiliyor. Başkalarının aklında ne olduğunu görebiliyor. Rüzgârlar, yağmur, ağaçlar ve nehirler ile konuşabiliyor. Onu iyileştir."

"Onu iyileştiremem, çünkü o Beni tanımıyor, Beni yollayan Adamı da tanımıyor."

"Ne Sen ne de Seni buraya Yollayan umurumda. O, Seni buraya insanı olduğundan daha az bir hale getirmen için yolladı. O Seni buraya özgür adamlar değil, köleler yaratman için yolladı. O Seni gözlerimizi kör, kulaklarımızı sağır etmen için yolladı."

ÖYLESİNE ÇOK ENERJİ vardı ki, her kullandığımda daha az kalıyordu. Bir kadın usulca yanıma yaklaşarak cüppeme dokundu, ona "Etki gücümü kaybettim!" dedim. Gittiğini duyumsayabiliyordum. Onun bir rengi vardı ve maviydi, denizden ve gökyüzünden daha koyu bir mavi. Onun tümünü kullanıp tüketeceğim ve bir daha asla sahip olamayacağım.

Bugün Bana bir adam geldi. Bir ressam olduğunu ve gözlerini kaybettiğini söyledi. "Kendim için değil, ancak sahip olduğum yetenek için iyileştirilmek istiyorum. Yüzlerin, tepelerin, ağaçların ve denizin ardında neler olduğunu görebiliyorum. Başka hiç kimşenin göremediklerini görüyorum ve gördüğümün resmini yapıyorum."

Onu iyileştiremeyeceğimi, çünkü inancı olmadığını söyledim. Bir eğenin bronz keserken çıkardığına benzeyen, kulakları tırnımlayan sert bir sesle güldü. "Senin iyileştirdiğin insanlar iyileştirmeye değmez. Onları bu nedenle mi iyileştiriyorsun?" dedi.

"Onları iyileştiren şey kendi inançları."

"Yalan. Senin bir resmini yaptım. Bir yalanın resmini." Resmi yüzüme doğru tuttu. Resim küçük, kare biçimli, sert bir tahtanın üzerine yapılmıştı ve sanki resmi tahta boyanmış gibi, renkler tahtanın damarlarını izliyordu.

Ürktüm, çünkü bu yüzü daha önce görmüştüm, Babamın atölyesinde Kendimi kestiğim zaman yere akan kanımın tahta üzerinde çizdiği yüz. Gözlerim karardı. Karanlık dağıldığında adam gitmişti.

TUSCANY KIYISINA YAKIN seyretmekte olan denizciler bir daha asla duyulamayacak mutlak kesinlikle konuşan yüce bir ses işittiler.

"Yüce tanrı Pan öldü!"

FAS'TAKİ BÜYÜCÜLER kendilerini diğer insanlardan ayırmak için kendi dışkılarını yerken, İsa değişik bir kanın çok eski zamanlardan kalan çürümüşlüğünden güç aldı. Şöyle bir soru ortaya çıkıyor: İsa kendisine atfedilen mucizeleri gerçekten gösterdi mi? Benim tahminim bu skandalların bazılarını kesinlikle yarattı. Budistler mucizeleri ve iyileştir-

6. Mucizelerin karşılığı ödenmeli. Yaşamda, güzellikte, gençlikte, masumiyette, neşede ve umutta... çok kısa ömürlü zamanlarda ödenmeli. Büyülü anlar... Küçük yaşlı adamların gündeğümünde evlerinde oynayışı, küçük, yeşil Ren Geyiği'nin açık arazide yüzüşü, ressamın ışığının Paris'te bir pencere saksısındaki kırmızı bir sardunyaya dokunuşu, Marakeş'te kırmızı bir duvarın üzerinde beyaz bir kediyi suç üstü yakalıyor...

Gerizekâli, iğrenç bir cüzzamlıyı ya da ağzının suyu akan, şaşı gözlü, tavşan dudaklı, pis kokulu bir dilenciye iyileştirebilmek için İsa, bu rezil buluşun ne kadarını insanoğlunun geleceğinden ödünç aldı? İsa, hiç milyonda bir rastlanan böylesine özel bir yetenekle ödüllendirildiği için iyileştirilmeyi hak etmiş birini aradı mı? Ah, İsa'yı ilgilendiren nicelikti, nitelik değil. Onun bakış açısından kimin iyileştirildiği hiç fark etmiyordu. Önemli olan tekel kurmaktı, öyle ki bir daha hiçbir mucize meydana gelmemeliydi.

Böylece İsa mucizelerin hammaddesini yok etmeye koyuldu ... ruhlar, canlar, djoun, prana, yaşayan tüm yaratıkları canlandıran kuvvetler ... kendiliğinden, öngörülemez, canlı. Panik nedir? Her şeyin yaşadığını kavramak.

Yüce tanrı Pan öldü.

meleri büsbütün karşı çıkılacak nitelikte bulmasalar da onlardan kuşku duyarlar. Mucize yaratanlar uzun vadede sayısız sonuçların ortaya çıkmasına neden olarak doğal düzeni bozarlar ve genellikle kendilerini överek harekete geçerler.

Diyelim ki İsa tüm bu mucizeleri yarattı, yaptığı o kadar da olağanüstü değildi. İşinin ehli her büyücü bazen iyileştirebilir (her defasında başarı kazanılmaz) ve şeytan çıkarabilir, özellikle de onları oraya önceden o yerleştirmiş ise. Pek çok pratisyen hava durumu ile ilgili büyü yapabilir. Bazıları ölüleri de diriltebilir.

İsa'nın görevi böyle şeylerin yalnızca bir kez, bir tek adam veya yetkili bir temsilci tarafından yapılabileceğini göstermekti. Onun görevi yalandı. İsa bir mucizeler tekeli, harikalar medyumluğu tekeli kurmuştu.⁷

7. İsa'nın öğretileri biyolojik bir intihar gibi yorumlanıyor. Geyik, leoparı, boğazını onun sivri dişlerine sunmak için mi arayacak? Balıklar kendilerini kancaya geçirip, ağların içine mi atlayacaklar? Hiçbir hayvan türü düşmanını arayarak veya severek yaşayamaz. Bu bedensel bir düzlemde, çılgınlığın uygulanabilir bir öğüt olarak sunulmasıdır. Ruhsal düzlemde ise şöyle ele alınabilir: Eğer düşmanınıza yeterince yaklaşabilirseniz onu dosta dönüştürebilir veya onu bir düşman yakınlığıyla öldürebilirsiniz. Yaşlı ve erdemli bir büyücü bir keresinde bana şöyle demişti: "Hiç düşmanım yok, bütün düşmanlarımı dosta dönüştürdüm." O karşılaştığım en öldürücü büyücü idi.

İsa'nın öğretileri virüs düzeyinde anlamlı bir duruma geliyor. Virüsünüz düşmanlarına karşı ne yapar? Onları kendisine dönüştürür. Eğer onu birinci yanakta

İsa kendine Tanrı'nın Oğlu dedi. Bense İsa'nın insanın kalıbı olduğunu söylemiştim. Tam olarak böyle değil, daha doğrusu insanın kalıbından türedi ve kalıbın oğlu idi. Tüm türler kalıplardan türerler. Kedi kalıpları, geyik kalıpları, yılan kalıpları, kırkayak kalıpları ve primat kalıpları vardır. Kalıp imha edildiğinde ya da yok olduğunda, türün soyu tükenir.

Affedilemez bir bilgi: *Yaratan artık yaratanıyor* (eğer daha önce hiç yaratabildi ise). O yalnızca kendi ölümlü hizmetkârlarının yarattıklarını işledi. Tanıdık cisimlerin gün doğumunda ortaya çıkması gibi, O da Merkezi Kontrol tarafından değerinin hiçe indirildiğini yavaş yavaş anladı.

Onun olayını izleyen memur, bir defasında sarhoş olmanın da verdiği güvenle ona, bir olay izleme memurunun yapmak zorunda kalabileceği en ıstırap verici şeyin, bir alan görevlisinin değerini hiçe indirgemek olduğunu söylemişti. Eğer hiçe indirgeme ustalıkla yapılırsa görevli, görevinden ve sonunda akıl sağlığından şüphe etmeye başlar. Sesler mi duyuyor? O halde kıyametin yoğun sarı bir sis gibi yaklaştığını duyumsayabiliyor ve görevinin parçalanmış ağaç gibi ufalandığını bilerek, korkuyor demektir.

Onu birinin yollayıp yollamadığı, sakat bir beynin ona dikte ettirdiklerinin dışında bir görevi ya da bir amacı olup

ele geçiremediyse diğer yanağını dön. Pek az şey düşmanını sevmekten daha zordur. Bu nedenle bunu yapabilen biri yoğun bir kuvvet kazanacaktır. Düşmanı sevmek insana özgü bir davranış değildir, pratisyeni insan üzeyinin çok üzerine yerleştiriyorum - veya çok altına.

olmadığı konusunda kuşku duymaya başlar. Onu buraya yollayan, kafasında değişik bir ses ile konuşan bir Tanrı var mıydı? Caddelerde iletiler haykırarak dolaşan, köpeklerin ısırıldığı, çocukların taşıdığı deliller görmüştür. Kendi de Gerçeği rüzgârda bir toza dönüşünce, mutlak bir kesinliğe umutsuzca bağlanmış başka bir deli değil miydi? Pek çok ışık yılı önce çırpınırcasına parıldayıp sönmüş bir gezegenin onursal görevlisi . . .

İsa Çarmıh'ın üzerindeyken, oyuna getirildiğini anlamış olmalı. Çarmıha Geriliş olmadan bütün iş dün geceki bira kadar tatsız olurdu. Etkili bir sembol olarak, ana görevi milyonlarca insanı bu kötürüm edici yalana inandırmaktı. Gerçekte her insanın iyileştirme ve havayı etkileme *potansiyeli* vardır.

İsa'nın öğretilerini reddeden rasyonalistler yalanı sürdürmekte en etkili olanlardır. İnananlar ve inanmayanlar arasında bir jilet kenarı kadar fark vardır, jiletin her iki kenarında da, kasıtlı bir cehalet uçurumu. Hiç kimse bakmak istemeyen birinden daha çok kör olamaz.

Brion Gysin'in her amaca uygun nükleer bir başucu hikâyesi vardı. Trilyonlarca yıl önce, pasaklı, pis bir dev parmaklarına bulaşan kuyruk yağını atıvermişti. İşte bizim evrenimiz tam da yere düşmek üzere olan bu yağ topaklarından biridir.

Şap.

KAPTAN MISSION'IN ÖLÜMÜNDEN sonra, edinmiş olduğu evin kapanmış girişi ve önündeki yanmış ağaç Yedi Gardiyan tarafından korundu. Gardiyanlık soydan geçen bir düzen değildi. Bir Gardiyan öldüğünde, diğerleri onun yeri-

ne geçecek olanı özel bir işaret ile tanınanlar arasından arayıp buluyorlardı. Seçilen kimi zaman bir bebek, kimi durumlarda da ergenlik çağında bir çocuk ya da bir yetişkin oluyordu. Seçilenlerin bazıları ise oldukça yaşlıydılar. Aynı anda yalnızca yedi Gardiyan olduğu için, düzen yüksek düzeyde gizlilik gerektiriyordu.

Ağacın çevresindeki toprak ve giriş tabii ki Gardiyanlara aitti ve elbette davetsiz misafirleri caydırmak konusunda çeşitli yöntemleri vardı. Potansiyel davetsiz misafirler hiçbir zaman açıklayamadıkları nedenlerle, içgüdüsel olarak dönüp bölgeden uzaklaşıyorlardı. Bu mümkün olduğunca çabuk unutulması gereken bir şeydi. Böylece çevredeki hiç kimse yasaklanmış bölgenin nerede olduğunu bilmiyordu.

Kurul, Gardiyanları biliyor, ama onları gülünç buluyordu. Eğer bir giriş varsa Martin'in onu iyice kapattığına ikna olmuşlardı. Yine de Gardiyanları yok etmek ve toprağı almak için adam yolladılar. Üç Gardiyan kaçtı ve adamlar girişe dair hiçbir iz bulamadılar.

Kurul, Kaybolan Türler Müzesi olarak bilinen yere ilgisini yitirdi. Hatta bazı kurul üyeleri müzenin Mission'ın son zamanlarda kullandığı uyuşturuculardan bulutlanan zihninin bir ürünü olduğunu düşünüyordu. Ne olursa olsun daha önemli olaylar da vardı: şimdiye değin eşi benzeri görülmemiş bir uluslararası muhalefet. Kurul'un bilgisayarları bu muhalefetin gelecek elli ile yüz yıl arasında olacağını öngörüyordu. En azından bu kadar ileriye düşünmeliydiler.

Dikkatlerini aşırı nüfus artışı, kaynakların aşırı tüketimi, ormanların yok oluşu, salgın halindeki su, toprak ve hava kirliliği gibi sorunlardan başka tarafa yöneltmek için uyuşturuculara karşı resmen bir savaş başlattılar. Bu uluslararası düzeydeki muhalefeti bastırma çalışmaları uluslararası

şı bir polis örgütü kurmak için bir vesile oldu. ⁸ Bu uluslararası örgüte ANA: Anti – Narcotics Association. Arapçada ana "Ben"* demektir. "ANA", "Eye" olarak kısaltılabilir.

"BİR KAÇIK."

"Evet, ancak ... şu anda Eye ile gören pek çok kişi var."

Teksas Kurul üyesi bulmacasından başını kaldırıp baktı.

"Endişelenmek zorunda mıyız? Moron Çoğunluğa sahibiz."

"Onlar çoğunluk değil."

"Çoğunluğa kimin ihtiyacı var? Yüzde on artı polis ve asker hepsi bu. Bunun yanı sıra medyaya, arakçılara, kandırıcı sözlere ve görmeyi engelleyen göz siperlerine de sahibiz. Yüksek tirajlı günlük gazetelerden herhangi biri uyuşturuculara karşı savaşın öfkeden gözü dönmüş büyük bir baskı olduğuna dair en küçük bir imada bulunuyor mu? Neden araştırma ve tedaviye daha çok paranın gitmediğini soran var mı? Malezya'daki para aklama olaylarını ortaya çıkarmaya çalışan bir araştırmacı gazeteci var mı? Veya Mahathir bin Mohamed'in denizaşırı ülkelerdeki banka hesaplarını? Malezya'da asılan satıcıların gerçek elebaşlar olmadı-

8. A.B.D.Gümrük Hizmetleri'nden William von Raab'ın dediği gibi: "Bu bir savaş, uyuşturucu kullanımına hoşgörölü bir tutumla yaklaşılmasını önerecek kişi bir vatan haini olarak kabul edilmelidir."

*) "Ana" İngilizcede "ene" olarak okunmaktadır ve Arapçada "ene", "ben" demektir. Ene ve İngilizcede göz, bakış, nazar, görüş, iğne deliği anlamlarına gelen Eye sözcüğü arasında arasında ses benzerliği bulunmaktadır. (ç.n.)

ğını söyleyen var mı? Medyanın ne yutacağı ve editör sayfalarında ne tüküreceği konusunda hiçbir sınır yok. Öyle değil mi?”

“Fakat kendi ipimizi çekmiyor muyuz?”

“Hayır, yalnızca ipleri gerip, kısa zamandaki rekabeti ortadan kaldırıyoruz.”

“Eğer tüm bağımlıları vurursak . . .”

“Tümünü vurmayacağız. Yalnızca fiyatı yükseltecek kadarını, tabii ki uygulamanın gevşediği dönemler olacak.” Para üzerine kurulmuş bu gezegende, tuvalet kâğıdı olarak bile işe yaramayan paralar berrak, mavi gökten yağıyordu.

Kaptan Mission'ın ruhu kendi kendine aralıksız gülüyordu: “Demek, yeni bir biyolojik ajan denenecek, öyle mi?”

III

MADAGASKAR'DA AÇIK bir gündü, yanmak için mü-kemmel bir gün, yağmur ormanlarına doğru hafif bir rüzgâr esmekteydi. Bir grup çoban beş para etmez zebuları için “yeşil ısırik” dedikleri şeyden bulmaya uğraşıyorlardı. Zebular küçük, siyah, hörgüçlü bir tür öküzdü. Yerliler onlara budalaca bir cenaze töreni yaparlardı.

Dev, soğan köklü, kökleri toprağı çocuğunu kucaklayan bir ana gibi dolanan ağaç bir anda alevlerle sarıldı. Taşların ve pisliğin havaya fırlamasına neden olan bir patlama oldu. (Patlamaya Martin'in oraya bıraktığı bir fıçı barut yol açmıştı. Çok zaman önce Kaybolan Türler Müzesi'nin girişini kapamak için koyulan ancak patlamayan bir fıçı barut.)

Çobanlar başlarını koruyarak geri gitmeye başladı. Hiç kimse yaralanmadı. Biraz tartıştıktan sonra, ağacı havaya uçurmak isteyen birinin dikkatsiz davranarak bir miktar dinamiti orada bıraktığına karar verdiler.

Sifka Babirbutu önemli bir adamdı, çünkü bölgedeki en büyük zebu sürüsüne sahipti. İki katlı evine vardığında karısının hazırladığı sıcak banyo onu bekliyordu. Banyodan sonra her zamanki keten pantolonu ve gömleği yerine, en iyi merasim giysilerini giydi.

Karısı soğuk ve hoşnutsuz ona baktı.

"Sarhoş musun, nesen? Cenaze töreni de nerede?"

"Eğer beni izlemezlerse, bu bütün insanlığın cenaze töreni olacak. Madagaskar'daki bütün zebuların kurban edilmesi dışında insanlığı hiçbir şey kurtaramaz. "

Karısı başının çevresinde ve sesinde garip bir parlaklık fark etti. Daha sonra Hastalık Kontrol Merkezi'nden gelen adama şöyle anlattı: "Sesi içime işledi. Sonra tüylerimin kirpinin dikenleri gibi dikilmesine neden olan bir çığlık attı ve sanki yıldırımçarpmış gibi yığılıp öldü."

Sifka Babirbutu'nun yakalandığı hastalığın tüm kurbanlarında daha sonra yapılan otopsilerde ortaya çıkan ortak anormallikler vardı: damarları kan ile değil korkunç pis bir koku yayan bir sıvı ile doluydu. Hastalık müthiş bir hızla Afrika anakarasına, oradan da Avrupa ve Amerika'ya yayıldı.

İlk aşamada, kurbanlar garip sanrılar görüyorlar ve mucizeler yaratan bir güce sahip olduklarına inanıyorlardı, bu nedenle de, hasta veya sakat buldukları herkesin üzerine ellerini koyarak, onları iyileştirmeye uğraşıyorlardı. Hastalığa yakalananlar özellikle hastanelerde ameliyathanelere ve doğumhanelere dalarak bela yaratıyorlardı. Hastalığın bu son evresinin bazen birkaç saat, bazen de günlerce sürdüğü biliniyordu.

Bunu kurbanın, gözünün görebildiği herkesi insanoğluna ihanetle suçladığı bir şiddet aşaması izliyordu. Bazıları

en ateşli delilik anlarında korkunç ve kaçınılmaz şimşekler yaymaya, ev yapımı alev saçıcılarını veya tuhaf elektrikli aletlerin meşum şimşegini başıboş bırakmaya ya da balta ve kılıçları kanlı bir biçimde kullanmaya sürükleniyordu. Son aşama keder, duygusuzluk ve ölümdü. ⁹

SAYGIN BİR CERRAH ansızın gelen bir şiddet dalgası ile hastasını ameliyat masasından aşağı itti:

“Basurlarını topla ve git. Senin gibileri burada görmek istemiyorum. Allah’ın belası *sakat!*”

Papaz bir insan yavrusunu testereyle sunakta kurban etti ve felce uğramış cemaati müdahale edemeden ayin kahdini doldurup kanı doya doya içti.

Polislerin ve askerlerin şiddet aşamasında tam kuvvet işe koyuldukları gözlenmiştir, onların zarar verme potansiyellerini yalnızca şiddetli beyin kanaması vakaları sınırlandırmaktadır.

9. Her kurnaz doktorun gayet iyi bildiği üzere, hastalığın klasik belirtiler doğrultusunda ilerlemesi, bir kuraldan çok istisnadır. Beklenen belirtilerin her türlü birleşimi ya da onların yolkuğuna karşılık gelen herhangi bir belirti gözlemlenebilir. İsa Hastalığı’nda kimi zaman ilk belirti ölümdür. Kimi vakalarda hastalık, nedenlerini belirtmede sinsidir, kendini göstermesi haftalar, hatta aylar sürebilir. Hastanın mesleğinin ona belirli bir hareket alanı tanıdığı durumlarda, ahlaka aykırı mesleki bir günah işlenmediği sürece, hastalık hiç fark edilmeden geçip gidebilir.

YÜZ MİLYON İNSANIN İsa Hastalığı'ndan öldüğü sanılmaktadır. Ancak sağ kalanların başına gelenlerle kıyaslandığında ölenlerin sayısı hiç önemli değildir.

"Kurtuluş benim. Hiç kimse benim aracılığımla olmaksızın Tanrı'ya ulaşamaz."

Gözünüzde müritler toplayan, hatta mucizeler sahneleyen, *"Kurtuluş bendedir"* diyen yüzlerce, binlerce peygamberi canlandırın. İsa'dan bu yana özel efektler çok geliştirildi.

Harfi harfine yorumlayanlar – veya "harfçiler" olarak tanınanlar – gerçekte İsa'nın sözlerini felaket bir şekilde uygulamaya başladılar.

İsa, "eğer bir orospu çocuğu giysilerinizin yarısını alırsa diğer yarısını da siz verin" der. Buna uyarak Harfçiler sokaklarda dolaşıp, saldırgan soyguncular ararlar ve bir tane bulduklarında hemen anadan doğma soyunurlar. Pek çok talihsiz saldırgan soyguncu, hücum edip çarpan yarı çıplak Harfçilerin altında ezilmiştir.

Harfçilerin bir alt kümesi olan Acımasız Bağışlayıcılar, bir düşman bulmak ve onu bağışlamak için her çareye başvururlar. Bir mafya babası, bir başka mafya babası içeri sızıp kollarına düşmesin ve yaptığı her şeyden dolayı onu bağışlamasın diye Long Island'daki inzivasına barikatlar kurmuş, kendini öyle koruyor. Suçlular hapishanelere saldırıp kollarını kelepçelere uzatıyorlar. Bundan hiç şüphe etmeyin kardeşlerim, çözüm sevgidir.

"Bırakın sevgi, yangın hortumundan fışkıran köpük gibi etrafa yayılsın. Ona yaşam öpücüğü verin. Dilinizi gırtlığına yapıştırın ve yediğini tadın, sindirdiğini kutsayın, bağırsaklarına *inin* ve yemeğini paylaşın. Bırakın, rectumuna anlatılamaz bir bütünün parçası olması nedeniyle saygı duyduğunuzun ayırdına varsın. Ana Plan'ın bir parçası ol-

arak cinsel organları karşısında çaresiz bir korkuyla ayakta durduğunuzu *bilmesini* sağlayın, yaşam kendi zengin çeşitliliğinde.”

“Bocalamayın. Bırakın, aşkınızın onun içine girsin ve İlahi Yumuşatıcı ile delip geçsin; İlahi Yumuşatıcı ile kıyaslandıklarında, K-Y * ve lanolin zımpara kâğıdı duygusu verir. Bu gelmiş geçmiş ve bundan sonra da olabilecek en yapışkan, en sümüksü ve en akışkan yağdır, amin.”

Bu Yağlı Hayalet olarak bilinir. Her yanınızı, içinizi dışınızı sevecektir. Ama Ölesiye Seven Âşıkların hepimize sevdalanmadan ve bizleri tadı damakta kalan koyu bir çorba gibi höpürdeterek içip bitirmeden önce kıçlarına kazık sokulması gereken, berbat, iğrenç vampirler olduğunu söyleyenler de vardır. Buna da “Ana Plan” diyorlar.

BEKLENENDEN ÖNCE şiddetli bir düşman eksikliğine neden olan bu uygulamalar Profesyonel Düşman Hizmetleri’ni doğurdu: PDH. Bize yalnızca özelliklerinizi söyleyin, gerisini uzman düşmanlarımız halledecektir. Yeni bir din mi ortaya çıkacak? yoksa tarikat mı? Hiçbir mezhep düşmansız yapamaz. Çarmıha Gerilme olmasaydı Hristiyanlık nerede olurdu?

Kişisel bir düşmana mı gereksiniminiz var? *Yalnızca sizin için* özel birine mi? Tamam, mükemmel düşmanınıza, nefret ettiğiniz her şeye ve sizden nefret eden her şeye, tüm küçük kişisel özelliklere, giysinin detaylarına, sizi sinirlendiren her şeye meydan okuyun. Yalnızca niteliklerini bilgisayara yükleyin, kişisel düşmanınız hemen ekrandan dışarı çıkacak.

*) K-Y: Anal sekste yaygın olarak kullanılan kayganlık sağlayıcı bir tür jel. (ç.n.)

Onu sevin ve kutsal halenizi alın.

TISLAYAN YILANLARDAN oluşan Afro tarzı saçlarıyla Medusa, akla bir soru getiriyor: Hale ne zaman bir uzantı haline gelir ve bu tür uzantılar ne kadar uzayabilirler? Gözler her yerde, televizyonunuzda, yatak odanızda, banyonuzda ... yuvarlak, kırmızı polis burunları para arıyorlar. Binlerce meraklı kardeş gece gündüz seni kokluyor, seni duyuyor, seni izliyor. Bir ağız, tabaktan ve hatta güzel yemeklere düşkün birinin çatalından yemek kapmak için sinüs kanallarından dışarı doğru dalgalanıyor ve sonra geride bağırsak çamurunun izlerini bırakarak çekiliyor.

Daha da ötesi, İsa Hastalığı, hayvanların yanı sıra, virüslerin de açıkça sergilendiği, Kaybolan Türler Müzesi'nin gizli kapısından kaçınılmaz bir "yeşil ısırık" ile yayılan pek çok hastalıktan yalnızca biriydi. Bir virüs cinsi kendi kendisini yok ettiğinde veya ender olarak bir bilim adamı ona karşı bir aşı veya tedavi yöntemi bulduğunda, yerini başka bir hastalık alıyordu. Erdemlilik taslayana, Profesör'e dönelim. ¹⁰

γ

10. Profesör Unruh von Unerhört tüm hastalıkların "insanoğlunun sıfır noktasındaki temel ve iğrenç bir sakatlığından" kaynaklandığına ilişkin bir varsayım geliştirmiştir. "Böylelikle yuvadaki sıfır horoza dönmektedir. Gerekli olan şey, bir anti-menschen serumdur." İyi profesörün insanlık-karşıtı serumu uygulandığı vakalarda yüksek oranda ölüme neden olmuş, kurtulularda da bir işe yaramamış ve uygulanması kısa sürede bırakılmıştır.

O KADAR GERİYE ki ta soyu tükenmiş türlerin zooloji ve botanik bahçesine kadar. Kaybolan Şanslar Bahçesi'ne kadar.

Kaybolan Şanslar'ın üzgün sokakları. Yaratıklar o kadar kolay güveniyorlardı ve o kadar uysaldılar ki yaşamlarını sürdürmeleri olanaksızdı. Bir lemur, vahşi bir göçmenin üzerine oyun olsun diye neşeyle üzerine sıçradığında, adam çirkin bir hırlama ile palasını sallar, lemuru keser ve onu kanlar içinde ölüme terk ederek gider.

“Demek, beni ısırmaya kalkışıyorsun ha, görürsün sen. Siktirici hayvanlar.”

Yolcu güvercinleri anımsıyor musunuz? Ağaçlardan aşağı yağmur gibi düşerlerdi. Vurduğunuz her şeyi satabilirsiniz. Üstelik iyi bir fiyata.

Burada görüntünün sarsıcı bir etkisi vardır, dik uçurumlardan oluşan ve karanlık derinliklere çekilen sarp dağlar, çatlaklar ve vadiler. Hayvanlar, bitkiler, böcekler, omurgasızlar, hem karada hem suda yaşayabilenler, sürüngenler, bunların hepsi de kendi doğal ortamlarında aynı anda bir arada bulunuyorlar; soyu tükenmiş hastalıkların bölgesi.. Bunca yıldan sonra bile aç.

Bir hastalık, genellikle ya asalakça beslenebilmek için bulabildiği bedenlerin tümünü öldürdüğü ya da o anda başka bir beden bulamadığı için yok olur. Bu yüzde yüz ölümcül amcıkların çoğu uzun süre yaşayamazlar. Soğuk algınlığı, bir yara veya basit bir siğil gibi çok az yayılıp öylece orada kalırlar. Bazıları bir haftada tüm bir köyü silip süpürecek kadar öldürücüdür.

Savaş ganimetleri. Pek çok iyi bela, aç ve beklemede.

İşte Kıl Hastalığı. İnsanın sakalı bir gecede sekiz santim uzar ve kıllar her yanını sarar, bol ve gür, kökleri midesine

ve bağırsaklarına kadar iner, karaciğerini ve kalbini sarar. Sonunda insan büyük bir tomar kıl görüntüsüne bürünür.

NICK GRENELLI, göğsünde, sırtında ve omuzlarında siyah tüyler olan kıllı bir adamdı. Günde iki kez sakal tıraşı oluyordu.

Bir sabah uyandığında başındaki saçların kulaklarını örttüğünü ve suratında da en az dört günlük sakalın uzadığını gördü. Bedenindeki ve kollarındaki kıllar daha da uzamıştı ve derisi karıncalanıyordu, adeta kılların uzayışını *duyumsuyordu*.

Miami'deki evinin verandasında otururken masanın üstüne dirseklerinden ve bileklerinden kıllar döküldüğünü gördü; ince siyah bir kıl tabakası, sonra donarak aslında kılların küçücük yaşayan teller, küçük siyah kurtlar gibi hareket ettiğini ayımsadı.

"Aman tanrım" diye bağırdı ve o anda sert bir rüzgâr kılları bahçesinin duvarının üstünden mavi gökyüzüne savuruverdi.

Ertesi gün uyandığında gözlerinin önünde bir kıl tabakası oluştuğunu gördü; yatakta hareket ettiğinde ise bedeninin altında kıldan bir yastık varmış duygusuna kapıldı. Buru kıllarla tıkanmış, kirpikleri ve kaşları gözlerini örtmüştü. Çıglık atarak banyoya doğru koştu: yüzü tamamen kaplanmış; kulaklarından, avuçlarından ve tabanlarından demet demet kıllar çıkmıştı. Kıllar *canlıydı* ve her biri ayrı bir yaşam taşıyarak kıvrılıp burkulmaktaydı. Yanaklarından, damağından, ağzına ve gırtlığına doğru uzanıyorlardı.

SUNDOWN SLIM, New York'un Houston Caddesi'ni Boverly'de kesen kalabalık bir adada yatağından kalktı. Gö-

rüldüğü kadarıyla kürk bir paltıyla kaplanmıştı. Sersemlemiş bir halde yatağın üstünde oturuyordu ve kürkün giysilerinin üzerinde değil altında olduğunu anladı, gömleğinin açık yerlerinden, boynundan adeta filiz veriyordu. Gözünün önüne düşen saçlarını süpürürcesine taradı.

“Tamam,” dedi, galiba DT’ye* yakalandım.”

Saat cebini yokladı. Rahatlatan bir şıkırtı: iki dolar. Bir litrelik sherry için yeterli. Yalpalayarak kalktı ve Houston’dan Bowery’deki içki dükkânına doğru ilerledi.

Dükkân sahibi soğuk bir ifade ve hoşnutsuz bir tavırla ona bakarak, “bak, bugün Cadılar Bayramı değil” dedi.

“Ha?”

“Nesin sen, kılı bir maymun mu?”

Slim iki doları tezgâhın üzerine koydu. Dükkân sahibi parayı almadı, bunun yerine, Slim’in ellerinden ve bileklerinden kıllar döktüğü tezgâhın üstüne baktı; beyaz kökleri olan uzun filizler bükülüyor, kıvrılıyor ve dalış yapıyorlardı. Dükkân sahibi tiksintiyle çığlık atıp geriye kaçtı.

“Paranı al ve siktir ol git burdan!”

Slim sokakta şaşkın bir halde yalpalayarak yürüdü. Tüm bedeninde garip bir karıncalanma duyumsadı, fermuarından dışarı kıllar sürgün vermiş, burnu kıllarla tıkanmıştı. Güçlkle soluk alabiliyordu. İnsanlar ona bakıp, kenara kaçıştılar. Kıllar *uzuyordu*. Yüzünü ve boynunu yırtmaya başladı, saçları tutam tutam dökülüyor ve soğuk bahar rüzgârında savruluyordu.

NICK GRENELLI doktoruna uğradı. Doktor şaşkına döndü, ama durumu idare etmeye çalıştı.

*) Delirium Tremens: Alkol bağımlılığının yol açtığı titremeli hezeyan, çılgınlık. (y.h.’ın notu.)

"Sana söylüyorum, bunlar canlı. Bak!"

Doktor bakmaya yanaşmıyordu.

"Bu esneklikteki değişim. Yalnızca bezlerde meydana gelen, hormon takviyesi ile kolayca düzelebilecek basit bir dengesizlik. Testler için hastaneye gelmen gerekecek."

Doktor bunun gibi başka vakalar da duymuştu, ancak tedavisiyle ilgili hiçbir fikri yoktu, tabii eğer tedavisi varsa. Bedeni bir anda kıllarla kaplanan bir kadın ile ilgili okuduğu bir vakayı anımsadı. Avuçlarından ve tabanlarından bile kıllar çıkmıştı.

Doktor Nick'e bir kez baktı ve karantinaya alınmasını emretti.

SLIM BAĞIRARAK kaldırım kenarına çöktü, bağırdıkça ağzından kıllar dalgalanarak fışkırıyordu. İki polis ona doğru yaklaştılar ve sonra durdular.

"Siktir, bu da ne? Her yanından kıllar fışkırıyor."

"En iyisi ambulans çağıralım ve ondan uzak duralım."

Hattaki sesler mırıldanıyorlardı, "kıllar dediniz değil mi?"

"Dinleyin. Ona dokunmayın, ama gözünüzün önünden de ayırmayın. Üç dakika sonra oradayız."

Canavar düdükleri öttü ve ambulans yanaştı. İçinden önlükler giymiş, maskeli ve gözlüklü adamlar indi. Ellerin de eldivenlerle Slim'i kavradılar ve onu sürükleyerek ambulansa soktular. Ambulans uzaklaşırken polisler arkasından bakıyor ve başlarını sallıyorlardı.

İÇKİ DÜKKÂNININ SAHİBİYSE tezgâhının üzerinde kıvranan kıllara bakıyordu.

"Bir tür kurda benziyorlar."

Kıllardan bir tanesi ansızın fırlayıp adamın başparmağına saplanıverdi.

"Allahın belası!" Kılı söküp attı, ancak küçük kök gömülü kalmıştı, başparmağından koluna doğru yayılan bir karıncalanma duyumsadı.

DOKTOR PIERCE bir kabustan uyandı. Yüzünde kocaman kıllı bir örümcek dolaşüyor, onu boğmaya çalışıyordu. Titreyerek ışığı yaktı ve banyoya girdi. Yüzü uçlarında iğne gibi çengelleri olan, kıpır kıpır oynayan kıllar ile kaplanmıştı. Telefon çaldı. Duyduğu dehşeti yendi, sesi gırtlığını tıkayan kıllar yüzünden boğuk çıkıyordu. . .

"Doktor Pierce?"

"Evet."

"Ben Doktor Mayfield. Bugün buraya bir hasta getirdiniz değil mi? Nicola Grenelli?"

"Evet."

"Atlanta'dan bir telefon aldık. Anlaşıldığı kadarıyla yeni bir hastalığa tutulmuş ve onunla temas eden herkesin enfeksiyon kapmış olma tehlikesi var. Size tavsiyem testler için olabildiğince çabuk buraya gelmeniz." ¹¹

γ

11. Hastalıkların tarihini düşünün: Yaşam kadar eskidir. Bir şey doğar doğmaz, onu hastalandırmak için hazır bekleyen bir şey bulunur. Bir an için kendinizi virüsün yerine koyun, aynısını yapmaz mıydınız? Sıtma nasıl, ne zaman ve nerede başladı? AIDS'in doğal olarak koyunlarda ortaya çıkan ve ölümcül olan visna virüsünün basit bir türevidir olduğu söylenmektedir.

DEVAM EDİYORUZ: Kırmızı Örümcek Hastalığı. Hastalık bir buçuk santimetre enindeki küçük kırmızı bir örümcekten geçer. Kurban ısırılmayı izleyen birkaç saniye

(Tanrım, şu çobanlar yine bir yaramazlık mı yaptılar?) Bazıları, frenginin gerizekâlı bir köylünün bir lamayı düzmesiyle ortaya çıktığını söyler.

Ve korkutucu SEP'ler.* Bedenin bir organı yeni bir iş kurarak kendi başına gelişir: iki yüz litrelik benzin bidonlarında büyük beyinler, diyaliz için kullanılabilecek büyüklükte canavar bir böbrek.

Hiç kimseye yararı olmayan hastalıklı bir osuruk.

En ölümcül SEP, Sik'lerdir. Dikkatinizi çekerim, bu bir tümör değildir, yalnızca bir siktir ve her geçen gün büyür. Pis kokar, nemli, çürük ve boğucudur: yüz yıllar boyunca cam bir fanusun içinde saklanmış bir şey gibi. Sik bir metre uzunluğundadır, kurban ona bakarken bile kıvrılır ve büyür. Başındaki dört yaraktan yağlayıcı fışkırır. Sik, korkunç bir gereksinim içinde nabız gibi atar:

"Ovala beni! Ovala beni! Ovala beni!"

Dahası, kurban sakin tepesini yağlayıcıyla ovmaktan kendini alamaz. Sik, hemen tavana semen fışkırtarak, kurbanın tükenmiş bedenini büküp burkutucu sinir kasılmalarıyla kıvrandıracaktır. Tüm dokularının ve kemiklerinin eriyip çözüldüğünü, beyzbol topu büyüklüğündeki hayaların içine çekildiğini duyumsar. Kurban hastalığın son evresinde kocaman bir penise tutturulmuş bir tırtıla benzer; geriye yalnızca kasık tüylerinden yapılmış bir gerdanlıkla süslenmiş bir baş kalır.

* S.E.P.: İrine neden olan organizmaların yol açtığı ve basura benzeyen iltihap keseciklerine yol açan bir enfeksiyon. Yazar burada bir sözcük oyununa başvurmuştur. Çünkü özgün metindeki "prick" sözcüğü hem basur hem de erkek cinsel organı anlamına gelmektedir (ç.n.)

içinde ısırik bölgesinde yoğun bir yanma ve kaşınma duyumsar. Kaşınma, tüm derisini kaşınan, yanan, su toplayan bir arı kovanı gibi duyumsayınca ya değin hızla bedene yayılır. Koltuk altlarındaki ve kasıklardaki bezler şişer. Sonunda hasta acı içinde bağırır, peşpeşe istemdişi orgazmlar yaşar, ateşli hastalığın tütmeekte olan parlak kırmızı dışkısını çıkarırken bu şişlikler de patlayarak yarırlar ve içlerinden kabuklarını daha şimdiden kırmakta olan örümcek yumur-

Ayrıca, havadan geçen AIDS ve onun kadar ölümcül olan, bağışıklık sisteminin bedeni denetim altına alarak önce bağırsak bakterilerini, sonra yiyeceği ve sonunda iç organları reddettiği, iç organları birbiri ardına bertaraf ettiği Defedip Atma Hastalığı var.. Kurbanlar yüzlerinden teşhis edilebiliyorlar; sanki camdan yapılmışçasına defetmenin maskesinde ve tahammül etmenin hayasız katılığında donup kalıyorlar. Bu kurbanlar, aşırı iştahsızlık, su kaybı ve içsel tükenmeden ölene dek, hepsine de mikrop öldürücü kimyasal maddeler sıktıkları geçici korunakların - kutuların, çadırların, plastik örtülerin, kat kat maske ve eldivenlerin -içinde, kendilerini karantinaya alırlar.

Başka hayvan hastalıkları da var: şarbon, aftlar, ölümcül gençlik hastalığı, diğer virütik hastalıklar. Madagaskar'dan başlayarak dünyadaki tüm sığırlar fiilen yok oldular. Koyunlar visna virüsünün değişik türlerine karşı işi biraz daha iyi göturdüler, visna virüsü her on koyundan birini öldürdü. Domuzlar ve keçilerin daha dirençli oldukları ortaya çıktı; vahşi türler bir bakıma göreceli olarak bağışıklıktılar. Beri yandan milyonlarca kedi ve köpek öldü, bu iyi de oldu, çünkü onlara bakacak hiçbir insan kalmamıştı.

taları çıkar. Hastalık daha sonra çok şiddetli kanamalara yol açarak iç organlara yayılır ve ardından boğazdaki ve ciğerlerdeki şişme nedeniyle boğulma meydana gelir. Ölüm genellikle yirmi dört saat içinde gerçekleşir.

Coğrafi olarak, Kırmızı Örümcek Hastalığı on mil uzunluğunda, bir mil genişliğinde küçük bir bölgeyle sınırlıdır. Açıkça anlaşılmaktadır ki bu bölgede kırmızı örümceğin yaşam döngüsünü sürdürebilmesi için temel olan bir şey var. Redlands adıyla bilinen bu bölgede görünüşü altına benzeyen, fakat bir elektrik iletkeni olarak altından çok daha üstün ve işlenmiş çelikten bile daha sert bir metal çıkmaktadır. Bu metal, belli çözücülerle karıştırıldığında kil kadar dövülebilir, yumuşak bir hale gelir.

Bir kişi Redlands'de maden çıkarmak için yapacağı altı

Boğuntu verecek çoğunlukta hastalık olayı olmasaydı ve buna bağlı olarak, bırakalım araştırma yapmayı, asgari bakım yapabilmek için dahi zaman ve daha da önemlisi araştırmaları yürütebilecek nitelikte personel bulamama sorunuyla karşılaşılmasaydı, elbette ki tedavi ve aşı bulunabilirdi. Bilim adamları, teknisyenler, bilgisayar programcıları, matematikçiler ve kuramcılar gerçekte, Düşünce Hastalığı (veya Düşünce Yumurtlayan Kafalar) olarak bilinen, seçici ve öldürücü bir hastalık tarafından imha edilmişlerdi.

Düşünce Hastalığı'nın belirgin özelliği, selebral korteksin motivasyondan ayrılması olarak açıklanabilir. Bir bilgisayar eğer kendisini programlayacak bir programcı yoksa ne yapar? Hiçbir şey. İşte Düşünce Hastalığı kurbanları da bunu yaparlar; takılmış bir plak gibi aynı formül ve kuramları yineleyip dururlar.

aylık bir kontrat sayesinde yaşamının geri kalanında rahat yaşayabilir; bu nedenle bu işi yapacak adaylar her zaman bulunmaktadır. Ancak paşalarını almak için altı ay dayanmak zorundadırlar. Söylemek gereksiz, madenciler örümceklerin ortaya çıkarabilecekleri tehlikeleri önlemek amacıyla çeşitli uzaklaştırma ve ilaçlama yöntemleri kullanmaktadırlar. Bunlardan en güvenilir olanı altın tozları ile bölgeye özgü bir kırmızı kaktüsün özsuynunun karışımından elde edilen organik bir bileşimdir. Enjekte edilebilen ya da ağızdan alınabilen bu ilaç son derece bağımlılık yapıcı olmakla beraber, tıpkı afyonun bağımlılarına solunum yolu enfeksiyonlarına karşı bağışıklık kazandırması gibi, hastalığı önemsiz bir kaşıntıya indirger.

Bu ilacı kullanan insanlara Altınlaşanlar denilmektedir. Her şeyi yansıtan altın rengi parlaklıklarından ve derine çökmüş, büzülerek yuvarlak düğmelere benzemiş altın rengi kara gözlerinden kolayca teşhis edilebilirler. Kulakları başlarına çok yakınlaşır ve sonunda tümüyle etin içine gömülür. Alışkanlıktan vazgeçme belirtileri dehşetlidir, çünkü

Virüse karşı seçtiğimiz silah bağışıklıktır ... bağışıklık ... bağışıklık ... silah silah silah ... seçim seçim seçim.

Motivasyonsuz ... en basit işleri bile yapamazlar ... giyinmek, yemek ... kendi sidik ve dışkılarının üzerine yayılıp otururlar ... birilerinin, onların ağzına kaşıkla yemek vermesi gerekir ... zaman yok, bu amaçla kullanılacak personel yok ... katatonikler ve diğer ölümcül olaylarla birlikte bunları da kayıplar hanesine yazın ... kendilerine bakamayanlara veya bakamayacak olanlara bakacak hiç kimse yok ...

kemiklerin yerini altın tuzları almıştır ve eğer altın geri çekilirse kemikler içerden kırılıp ufalanırlar; ölüm yirmi dört saat içinde, kurbanın inanılmaz acılar içinde yerde kıvranmasıyla gerçekleşir. Bu yan etkilerin bilincinde olan pek çok madenci dinsel törenlerin, tütsülerin ve daha az etkili olan kimyasal uzaklaştırıcıların gücüne inanmayı tercih ederler.

Örümceklerin kökünü kazımak için pek çok girişimde bulunuldu, ancak taşlı çöl toprağında, örümceklerin yeni bir ilaçlama programının sonuna kadar bekleyebilecekleri gizli çukurlar var. Örümcekler pek çok etkili zehire karşı bağışıklık kazandılar, bu nedenle korkunç bir kitle saldırısına karşı değişik böcek zehirleri hazır bulundurulmalıdır.

Redlands'liler kırmızı kumtaşından yapılmış odacıklarda yaşarlar ve her gece Altın Maden Barı'nda toplanırlar. Kimileri Altın, kimileri de içende hafif bir hastalık olayında görüldüğü gibi kızıl renkte kurtdeşen çıkartan ve bir tür afrodizyak olan Kızıl Bakır içerler. Kızıl Bakır kullanıcıya sınırlı bir bağışıklık kazandırır ancak üst üste bir kaç kez ısırılmaya karşı etkili değildir. Altın Maden Barı'nda şu ana kadar hiç kimse ısırılmamıştır.

Y

ORTADAN KALKMIŞ HASTALIKLARIN bazıları birkaç *dakikada* öldürebilir, aman Tanrım. Canavarca aç ve yırtıcı hastalıklar toz bulutlarının, samanların, sisin, bataklıkların içinde, fosilleşmiş kayaların arasında gizlenip beklerler. Bunların en öldürücü olanlarından bazıları insan bedenine yerleşerek orada gelişmekte uzmanlaşmış parazit bitkilerdir, tıpkı Kök Hastalığı gibi. Kök Hastalığı, iç organlarda ve bez-

lerde büyür, kemikleri sarar, kurbanın kasıklarından ve kol-tuk altlarından dışarı çıkıp uzar, yeşil filizler penisinin ucundan dışarı doğru büyür, dikenler gözlerini parçalar, testisleri şişer ve kökler ile dolup taşar, deri yavaş yavaş sertleşip kabuklaşırken, kafatası ise cansız gözlerin ve budala bir suratın üstünde büyüyen şaşırtıcı beyin orkidelerine saksı olur. Bazı olaylarda metamorfiz tümüyle tamamlanır. Kurban, canlandırıcı özsuynun şiddetli acısını, ışığı yiyen yaprakları, su, bok ve toprakla beslenen kökleri tanıyarak toprak altında büyür.

Kurbanlardan bazıları ise sinekkapana benzeyen, salgıladığı tatlı bir zamkla cezbedtiği böcek yavrularını yiyebilmek için bedeninin her tarafında sivilceler patlatan bir bitkinin tecavüzüne uğrarlar . . . tombul ateş böcekleri, çekirgeler, tırtıllar, arılar, bal arıları, eşek arıları. ¹²

12. Bir zamanlar Madagaskar'da insan yiyen, üç metre boyunda, bir metre eninde, soğan gibi yeşil-eflatun mideli bir bitki vardı. Yapışkan dikenli dokunaçlar avı kapmak ve talihsiz kurbanı zehirli salgı ile kımıldayamaz hale getirmek için dışarı doğru uzarlardı.

Buraya ilk gelen gezginlerden birine göre, yerliler karşı koyamayacakları bir biçimde açlığını yansıtmaya yeteneğine sahip olan bu bitkiden korkuyor ve ona tapıyorlardı. Böylece esirleri bu organizmaya kurban etme uygulamasına başladılar. Esir bu bitkinin yanına getirildiğinde, dokunaçlar dönüp kıvrılıyor, etrafa iğrenç bir koku yayıyorlarmış; bunu gözlemleyen gezgin gördüklerinden sonra, on gün boyunca yemek yiyemediğini aktarıyor.

KAYBEDİLMİŞ ŞANSIN YOLLARI. İnsanoğlu bedeninde taşıdığı yarattığı canlandırabilecek bağlantıyı yapabilmek için ancak milyonda bir şansı olduğunu biliyor. Eğer bunu yapamazsa, içindeki küçük yaratık ölecek. Baskı onu tümüyle acımasız yapıyor. Çocuğu korumak için ne olursa olsun her şeyi yapabilir. Yalan söyleyebilir, hak iddia edebilir, bir saniye duraksamadan öldürebilir. Çünkü o milyonda bir rastlanan bir çocuğun taşıyıcısı ve koruyucusudur.

Tabii ki insanoğlundan önce de soyu tükenen türler olmuştu; ancak Homo Sap tükeniše bir kötülük eğilimi de katmıştır. Yemek için öldürmüştür, fakat hiç kuşkunuz olmasın, salt zevk için de öldürmüştür. Hepsinden öteye o şeyin katışksız iğrençliğinden dolayı öldürmüştür. İçindeki o şey. Homo Sap'ta ona yaraşır damar bulan o Çirkin Ruh, Çirkin Hayvan.

Homo Sap'ı başka hayvanlardan ayıran diğer nitelikleri nelerdir? O bilgiyi yazı veya sözlü gelenek yollarıyla temas bölgesinin dışındaki diğer Sap'lara ve gelecek kuşaklara iletebilir. Bu ayırım Kont Korzybski'nin insana 'zamana – bağı hayvan' demesine neden olmuştur ve bu tek bir sözcüğe indirgenebilir: *dil...* bir nesnenin veya bir sürecin simgeler, işaretler ve seslerle ifade edilmesi – *kendisi olmayan bir şeyle*. Korzybski konuşmasına yumruğunu masaya vurarak ve şöyle diyerek başlardı: "Bu ne olursa olsun, bir sıra veya bir masa *değildir*". O bir nesnedir, etiket değil.

İnsanoğlu ruhunu zaman, dil, aletler, silahlar ve üstünlük karşılığında sattı. Ve bu istilacılar, onun çizginin dışına çıkmayacağından emin olmak için, beyninin baskın olmayan yarı küresinde garnizon kurdular. Zayıf bir el gibi biyo-

lojik bir uygunsuzluk başka nasıl açıklanabilir? Bir elle vermiş olduklarını, diğer elle geri almışlar. Yüzde elli, yüzde elli. Bundan daha eşit ne olabilir? Hemen hemen her şey.

Ayırt edici etmenler, dil ve zayıf el, birbirleriyle ilişkili görünüyorlar. Dilin yalnızca bilgiyi aktarmak için tasarlanmış olamayacağı anlaşılıyor.

İnsan ilişkilerinde her türlü sentez girişiminin gerçekleştirilemez olarak kalması için insan organizmasında bir yarık oluşturulmuş; iki yarım küre arasında bir yarık veya çatlak. İnsan bedenini ikiye bölen bu yarık ile Madagaskar'ı Afrika anakarasından ayıran yarık arasında bir paralellik buluyorum. Yarığın bir tarafı büyümlü sonsuz bir masumiyete sürüklenmiş. Diğer tarafı dile, zamana, alet ve silah kullanımına, savaşa, sömürüye ve köleliğe doğru acımasızca ilerlemiş.

İkisinin birleşmesi olası görülüyor ve Byrion Gysin'in söylediğini tekrarlamaya kışkırtıyor: “Sözü gebertin”.

Fakat gebertmek” belki de yanlış sözcük. Formül oldukça basit. Manyetik alanı tersine çevirin, böylelikle iki yarı birbirleriyle kaynaşacaklarına, karşı kutuplar gibi birbirlerini itsinler. Bu insanın tüm “sorunlarının” kaynağı olan dil sorununa kesin bir çözüm olabileceği gibi, nihai özgürlüğe de bir yol olabilir.

Sözcüklerin olmadığı bir dünya, nasıl bir dünya olurdu? Korzybski'nin dediği gibi: “Bilmiyorum. Hadi görelim.”

Hiçbir şey *kalıpları*, genel biçimleri değiştirmekten daha pahalı değildir. İşte bu nedenle Kurullar ve Sendikalar, onların yardımcısı politikacılar, suç örgütleri, narkotik ajanları, polis, kiliseler veya haber yayınlama araçları daha iyi bir insan ürünü konusunda, General Motors'un bir türbinli motoru bilmek istediğinden daha fazlasını bilmek istemezler. Bu

var olan bütün kalıpları bugünden sonsuzluğa kadar kazıyıp atmak anlamına gelir.

İşte bu nedenle muhalefet Kurul'u bu kadar ilgilendiriyor: eğer olağan politik anlatımından başka yöne çevrilirse, *muhalefet boş kalıbı paramparça edebilir*. Politik muhalefet çoğunlukla karşı çıktığı şeye dönüşür. Amerika hiçbir düzeydeki muhalefete en küçük bir hoşgörü göstermeyerek Stalin Rusyası'na benzeyen, tümüyle kontrol altında tutulan bir ülke durumuna geliyor.

BİR ZAMANLAR bugün gördüğümüz pek çok türün oluşmasını sağlayan taşkın bir melezleşme dönemi oldu. Aslında geçiş hayvanları da gözlemleyebiliriz; kedi olarak sınıflandırılan ama daha çok bir ağaç samuruna benzeyen Jaguarundi gibi. Jaguarundi bir kedi olarak sınıflandırılır, fakat daha çok bir ağaç samuruna benzer. Ancak melezlerin çoğu yaşamını sürdürememiştir, yaşamaya devam edebilenler daha ileri bir melezleşmeye karşı sağlam biyolojik savunma yöntemleri geliştirmişlerdir.

Melezlerin çoğunu, özellikle gerçekten garip olanlarını ne yok etti? Hepsi bir dizi öldürücü hastalığa tutulup, yok oldular. Melezleşmenin gerçekleşebilmesi için bağışıklık tepkisinin bastırılması gerekliydi. Hastalığı bu başlattı. Hastalık, kurtulanları korkutmuş ve değişmez biçimlere sığınmalarına neden olmuştur.

TÜM TÜRLER kendi doğal ortamlarındaki diyoramlalarda * yaşadıklarından, Kaybolan Türler Müzesi gerçek bir müze değildir. İçeri girebilen herkes için giriş ücretsizdir.

*) Diyorama: Yansıyan ya da iletilen ışığın neden olduğu yarı saydam görüntü. Renk efektleri detaylı hoş görüntü; pitoresk manzara.

Burada söz konusu olan yenilik, soyların tükenişini izlemenin ıstırab ve üzüntüsüne katlanabilme yeteneği ve böylelikle gözlemleyerek türlerin yeniden canlandırılmasıdır.

Soyu tükenmiş türlerin bazılarını düşünün: ot ve et yemekten aynı ölçüde haz alan o yaratıklar, ısıldayan kanatlı insana benzeyen yarasalar, bir memelinin sevecenliğine sahip, sıcak kanlı sürüngenler (yüzüme doğru sokulan güzel yeşi' yılan), soğuk kanlı leş yiyici kuşlar, sıçrayıp oynayan kaplumbağalar, köpek yavrusu sevimliliğinde kertenkeleler, Madagaskar'ın göllerinde ve nehirlerinde yaşayan, her duygu değişiminde renk değiştiren lemur ve ahtapot melezi.

Veya insana benzeyen albinos lemuru ele alın, kocaman yassı bir tabağa benzeyen sedefli gümüş rengine gözler, her seste sallanıp titreyen büyük kulaklar. Bu gözlerin gözbebekleri yoktur, sanki odak noktası bulunmayan geniş açılı bir objektifin içinden bakıyormuş gibi görürler. Ancak yaratık savunmasız değildir, iğne gibi pençeler ve keskin köpek dişleriyle silahlanmıştır. Diğer bütün albinoslar gibi onlar da aşırı ölçüde duyarlıdırlar. Olgunluk dönemlerinde yirmi beş kilogram gelirler, hem ağaçta hem de suda yaşarlar. Doğal olarak diğer tüm albinoslar gibi onlar da ışığa dayanıksızdırlar. Gün boyunca mağaralarda ya da nehir kıyısındaki تنها yerlerde saklanırlar.

Öldüren orkideler ve ısırın asmalarla süslenmiş, bir yerden diğer bir yere uzayan bitki adam; iki metre uzunluğunda, kahverengi-mor renkli, kaypak, çamur gibi soğuk yeşil-kahverengi gözlü elektrikli yılanbalığı adam: her ikisi de hermafrodit, kendi kendilerini dölleyip doğururlar . . . Bitki bilinci ormanda ilerler; ağaçlara, sarılğan bitkilere ve orkidelere dokunarak yolunu bulur. Yeşil bir ortamda yüzen yeşil bir denizanasına benzeyen yaratık . . . Sarılğan kuyruk-

lu, diken dişli köpeğe benzer yaratık . . . Sünger gibi hafif, gözenekli dokulu, zeki kuşlar . . . Büyük beyinleri, kocaman gözleri, çok küçük bedenleri ve uzun, geri çekilebilen pençeleri vardır. Meyva ve keskin bakışlarıyla çok uzun mesafeden görebildikleri balıkları yerler. Sindirim sistemleri kürkü öğütmez, bu nedenle memelilere ve kuşlara zarar vermezler.

Diğer bir örnek de Kök İnsanlardır. Onlar bitki türünün temel olumsuzluklarını aşmışlardır: besinlerini bitkilerden ve ağaçlardan alırlar, birinden diğerine geçerler ve misafirperverliklerini suistimal etmemek konusunda dikkatlidirler. Yuvalarını toprağın altına, köstebekler gibi kazarak yaparlar; hava durumunu veya diğer etmenleri kontrol etmek için ellerini veya kafalarını dışarı uzatırlar. Çölleşmiş bir araziye geldiklerinde, aşağıya uzun ana kökler sarkıtır, ardından da tünel kazarak bölgeden kaçmadan önce yeterince güneş enerjisi toplayabilmek için yüzeye çıkarlar.

Yeşil İnsanlar, dingin yeşil girdaplarla ve anaforlarla birbirlerine yaklaşıp, fotosentezle beslenme yolunu bulmuşlardır. Bazıları suya girer, solungaçlar geliştirir ve bir yosunun üzerinde yaşamını sürdürür. Bazıları kokuyla beslenirler, kibrit başı büyüklüğünde açtıkları gözenekler aracılığıyla solunum yaparlar. Bazılarıysa ışık ve renk yerler, ve sonunda bedenleri ışıktan erir.

HASTALIKLARDAN KAÇ KİŞİNİN öldüğünü bilmenin herhangi bir yolu yok. Saldırı, korunmasızlık, şiddet ve yedekte bekleyen akciğer yangısı, tetanos, dizanteri, kolera, difteri, tifo, kızıl, sarılık, tüberküloz, tedavisi mümkün olmayan zührevi hastalıklar ve genel enfeksiyonlar gibi kidemliler gerçekte, Çılgınlık Hastalıkları adı verilenler kadar yüksek oranda ölüme neden olmuşlardır.

Savaş beyleri türüyor. İsa Hastalığı'ndan kurtulan peygamberler müritler topluyor, diğer peygamberlere ve inancından dönmeyen halka karşı, bütün ayrıntılarıyla Kutsal Savaşlar açıyorlar – “Ah, sizi gidi az inançlı ibneler” – önlerine çıkan her şeyi öldürürler. Yamyamlık sınır tanımıyor.

İnançsızlara karşı Haçlı Seferleri yapılması teklif edildi, ancak batı dünyası birbirlerine öldüresiye düşman binlerce parçaya bölündüğü için bu gerçekleştirilemedi. Salgın haldeki paranoyaya karşın, atomik silahlar 1945'den bu yana kullanılmadı: onları çalıştırıp kullanabilecek olanlar da zaten aşırı düşünmekten öldüler. Hasta bir rüzgâr bile iyi esebilir.

Araştırmacı bilim adamları, ordu ve polislerin arda kalanlarınca korunan tahkim edilmiş konutlarda yaşadılar. Bunun yanı sıra araştırmacılar, üretimde bulunmaları için aşırı biçimde teşvik ediliyorlardı.

“Tamam çocuklar, Kıl Hastalığı'na bir tedavi ya da bir serum bulabilmek için tam on dört günümüz var, aksi halde ...”

Ne zaman süre tükense, laboratuvara öldürücü bir gaz salıveriliyordu. Bütün laboratuvarlar birbirlerinden ayrılmış ve hava geçirmez bir biçimde sımsıkı kapatılmıştı. İşte bu kadardı. Kurtulanlara yararlı bir ders.

Hastalık denetimsizce yayılırken, tesislerin dışında tam bir kaos hüküm sürüyordu; yasa ve düzenin bütün hileleri hayli zaman önce terk edilmişti. Yiyecekleri yağmalayan toplulukları açlık çeken şehirlerden uzak tutabilmek için ülke sıkı bir biçimde kalelerle donatılmıştı.

Kurul'a ne oldu? Yatlarına, adalarına ve sığınaklarına inzivaya çekildiler. Para ve politik ilişkiler aracılığıyla yönlendirme güçleri tükenmişti.

Dört Atlı harabeye dönmüş şehirlerden, yabancı otların bürüdüğü bakımsız çiftliklerden geçiyorlar. Virüs kendini yok ediyor, milyonlarca kurbanı ölüyor.

Yeryüzünün insanları sonunda ruhlarındaki kaynağa, ağaçların, yaprakların, nehirlerin, kayaların ve gökyüzünün küçük lemur insanlarına geri dönüyorlar. Çok yakında savaşların ve Çılgınlık Hastalığı'nın tüm izleri ve anıları bir düşün kalıntıları gibi yitip gidecek.

Sonsöz

ÖZGÜRLÜK YANLISI ilk ünlü isim korsan Kaptan Mission ya da Mission, tarihte yitip gitmiştir. Mission hakkında bildiğimiz her şey Kaptan Charles Johnson adında biri tarafından yazılıp (son zamanlarda bu çalışmanın Defoe'ya ait olduğuyula ilgili yeni görüşler ileri sürülmektedir) 1724'de Londra'da basılan *En Kötü Ün Salmuş Korsanların Genel Tarihi* kitabına dayanmaktadır. Anlaşıldığı kadarıyla, Mission'un Fransızca el yazısı anıları onun son yolculuğundan sağ kur-tulan sayfalarından biri tarafından korunmuş ve birkaç el değiştirdikten sonra Johnson tarafından çevirisi yapılp, ki-taba dahil edilmiştir.

Mission zengin bir Provens ailesinden gelmekteydi. On yedinci yüzyılda Anger Üniversitesi'nde insanlık bilimi, mantık ve matematik öğrenimi görmüştü. İlk görevini uzak-tan bir kuzeni tarafından kumanda edilen ve otuz top ile do-natılmış *Victoire* isimli savaş gemisinde yapmıştı. Gemi önce

Napoli'ye oradan da Mission'ın genç bir papaz olan Caraccioli ile karşılaştığı Roma'ya sefer yapmıştı. Mission günah çıkarırken dünyevi gücün ikiyüzlülüğüne, geçiciliğine ve tinsel olana duyduğu nefreti papazın da paylaştığını keşfettiğinde şaşırılmıştı. Caraccioli papaz cübbesini çıkarıp attı ve Victoire'ye yazıldı.

Fırkateyn iki Cezayir gemisini bozguna uğrattı, Caraccioli kalçasından yaralandı. Diğer çarpışmalar da başarılıydı. Victoire Atlantik'i geçti ve Karayipler'deki Martinik açıklarında Kaptan Opium Jones tarafından kumanda edilen İngiliz Winchelsea gemisine saldırdı. İlk borda ateşi Victoire'nin kaptanının, ikinci kaptanının ve üç teğmenin ölmesine yol açtı. Bunun üzerine Mission, Caraccioli'nin de yardımıyla adamları yönetti ve İngilizleri geri püskürttüler. Mission, tüm tayfa tarafından kaptan seçildi ve korsan bayrağı olarak da üzerinde *LIBERTE* yazılı beyaz bandıra çektiler.

Batı Afrika'da yaşadıkları diğer pek çok maceranın ardından ele geçirdiği bir İngiliz gemisinin tayfalarıyla birleştikten sonra Mission, komşu Mohilla ülkesine karşı sürdürdüğü savaşta Johanna kraliçesine yardım etti; her iki ada da Mozambik ve büyük kırmızı ada Madagaskar arasında uzanmaktaydı. Mission ve adamları bir Portekiz gemisini ele geçirdiler ve Madagaskar'a yerleşmeye karar verdiler. Orada 1700'ler dolaylarında, Mission adanın kuzey ucundaki ıssız limanda iki büyük sekizgen kale inşa etti. Fransız ve İngiliz korsanlardan, firari denizcilerden ve özgür bırakılmış kölelerden oluşan birkaç yüz adamıyla özgür kolonisi Libertatia'yı kurdu.

Mission, teğmen Caraccioli ve korsanlığı seçmiş İngiliz kaptan Thomas Tew ile birlikte yeni yerleşimde barışçıl demokrasi içinde yaşayabilmek için bir dizi yasa çıkardı. Bu

yasaların dayandığı düşünceler on sekizinci yüzyılın sonlarındaki Fransız ve Amerikan Devrimleri'nin ardındaki düşüncelere çok benzemekteydi – onları altmış yıldan daha uzun bir süre önceliyordu. Ölüm cezası, kölelik olmayacak, borç nedeniyle hapis cezası verilmeyecek, dine veya cinselliğe karışılmayacaktı. Caraccioli adamları eyalet denen on kişilik gruplara böldü. Koruyucu Lordluk kuruldu ve yıllık genel kurul toplantıları yapıldı. İlk toplantı on gün sürdü. Tew amiral, Caraccioli eyalet sekreteri, Mission ise Yüksek Ekselans Doğal Kaynakların Koruyucu Lordu seçildi.

Kaptan Tew ve bir grup İngiliz gemici Madagaskar'ın güneyine yaptıkları bir seyrü seferden dönerken, Tew ve onun toplamış olduğu acemi İngiliz denizciler yolculuğun son gecesinde geç vakte kadar rom içip sarhoş oldular ve gelgit soylu *Victoire*'yi sürükledi. *Victoire* kayalara çarpıp parçalandı. Tayfalar kayboldular, Tew geçici bir kamp kurup kurtarılmayı bekledi.

Kaptan ıssız koyda yalnız beklerken, Malagasi yerlileri gecenin derinliğinde iki büyük takım halinde Libertatia'ya saldırdılar ve koloniyi yerle bir ettiler. Caraccioli saldırıda öldü, Mission yalnızca kırk beş adamı ve iki şalopa * ile kaçtı. Sonunda Kaptan Tew'i sığındığı ıssız koyunda buldu, iki adam da hiç tanımadıkları Amerika'ya gitmeye karar verdiler. Gemileri Infanta Burnu açıklarında yakalandıkları büyük fırtınada dalgaların arasında kayboldu. ¹³

13. Bugün Madagaskar lemurları türlerinin tükenme tehlikesiyle karşı karşıyalar. Bin beş yüz yıl önce insanlar adaya ilk ulaştıklarında adada kırk tür vardı;

*) Şalopa: Yelkenli, tek direkli gemi.(ç.n.)

şimdi yalnızca yirmi iki tür kaldı ve hepsi de tehlike altında. Adanın bazı yerlerinde yavaş lemurlar yerliler tarafından etleri için avlanmakla beraber bazı yerlerde tabularla korunuyorlar. İnsan nüfusu hızla artıyor, iki bin yılında on iki milyon olabilir; bunun yanı sıra süregelen ormansızlaştırmalar, kes-ve-yak tarımı asıl ormanların, lemurların doğal ortamlarının yüzde doksanını yok etmiş bulunmakta. Madagaskar lemurlarının önümüzdeki yüz yıl içinde yok olacağı tahmin ediliyor. Yaşam sürecimizde altmış milyon yıllık bir mirasın yok edilişi.

Kuzey Carolina'da Durham yakınlarında otuz beş hektarlık ormanda Duke Üniversitesi Primat Merkezi'nin bakımında çoğunluğunu lemurların oluşturduğu, bazıları

çitlerle çevrili yarı vahşi doğal ortamlarda yaşayan altı yüzden fazla ön-maymunun bir araya geldiği bir koloni bulunmaktadır. Bu koloni 1958'de Yale'de kurulmuş ve daha sonra 1968'de Duke'e taşınmıştır. O yıl boynu yakalı bir lemur doğum yaptığında bu, herhangi bir yerde, kırk yıldan beri, esaret altındaki ilk lemur doğumuydu. O tarihten bu yana Primat merkezinde üç yüzden fazla lemur dünyaya gelmiş bulunuyor. Merkezin yöneticisi Elwyn L. Simons, Madagaskar hükümetiyle kurduğu iyi ilişkiler sayesinde yakalanmış dokuz yabani sifakayı 1987'de Duke'deki merkeze getirtmeyi başardı.

Duke Üniversitesi Primat Merkezi'nin ilgilenen kişilerin maddi desteğine gereksinimi var. İlgilenenler DUPC, Duke University, Durham, North Carolina 27706 adresine yazabilirsiniz.

Bu kitabın İngilizce baskısının içinde Burroughs Usta'nın elleriyle çizdiği bir miktar resim vardı. Kaybedenler Kulübü olarak biz, bu resimleri basmanın bize milyonda bir olarak sunulan şansı zorlamak anlamına geldiğini düşünerek kahrolduk. Ülkenin en sağlam okur kitlesine sahip olduğumuz halde, yitip gidecek olan zamanımızı geri getirecek gücümüz ve şansımız yok.

Tüm bu gerekçeler ve yaşamın getiremediği desteklerin sonucunda yan sayfaya hiçbir yerde bulunamayan bir sahneyi –Usta, resimlerini böyle yapıyor işte– koyarak işin içinden sıyrılmayı deniyoruz.

P.S.: Yayıncılık geleneğinde yayıncıların kitap adama hakkı olsaydı, bu kitabı Funda Önkol ve Halil Turhanlı'ya adamaktan başka seçeneğimiz kalmazdı.

açıklayıcı fısıltılar

1 OLAY: "... Times meydanındaki izbe bir otel odasına yerleşti. Böylece dış dünyayla olan son bağlarını da koparmış oluyordu. Artık yayıncısından gelen mektupları açmak zahmetine bile katlanmıyordu... 11 Temmuz günü, sabaha karşı çöpü dökmek üzere odasından çıktığında asansörün kapısında kalp krizi geçirdi. Bir süre yerde nefes alabilmek için çırpındı. Ambülansa konulduğunda ölmüştü. Kimliği tespit edilemedi için morgda iki gün sahipsiz kaldı... Çünkü morg görevlilerinden hiçbiri bırakın modern şiiri, Altıkırkbeş okuru bile değildi...."

1 DİZİ: Bir kaktüs türü üzerine ilk sistemli araştırmayı 1886 yılında Ludwig Lewin yayımlamıştı. Aradan uzun yıllar geçti ama Martin Mystere hâlâ çözülmemiş sırların peşinden koşuyor. Genç şairler rüzgârın sürekli olarak açık pencerelerden girip kâğıtları sağa sola savurdıkları izbe odalarında şiir yazmayı sürdürüp, yetmezmiş gibi sayborg olmayı istiyor. Gözbebeklerinin büyüüp uyanık kalma ve renklere karşı aşırı hassasiyet gösterme olayını basit bir mantar gerçekleştirebiliyor. Tüm bu bilgilerin kavurucu karanlığında ALTIKIRKBEŞ YAYIN daha fazla sessiz kalamazdı.

Biz ve siz adlı iki kavramı biz adı altında birleştirme cüretini gözümüzü bile kırpmadan göstererek şunu diyoruz: "Tarih yaşamlarımızı kasıp kavuran tekrara düşmeler ve kaostan oluşuyorsa, biz dahi yeniden tekrara düşüp 'ilk sistemli araştırma' kavramını tekrarlayarak ilk sistemli küçük diziyi açıyoruz: Beat Kuşağı.

1 ADAM: RICHARD BRAUTIGAN

Brautigan, Beat kuşağı ile 1960'ların karşı-kültürü arasında köprü kuran bir yazar. 1950'lerde Kenneth Rexroth'un çevresinde, Lawrence Ferlinghetti'nin City Lights kitabevinde, kafelerde, caz barlarında biraya gelen ve San Francisco Rönesansı'nı başlatan beat şair ve yazarları arasında yer aldı. 1960'larda yazdığı ve dönemin ruh halini yansıtan romanlarıyla karşı-kültürün en popüler yazarlarından biri oldu. Grateful Dead ve Jefferson Airplane dinleyenler, Monterey ve Woodstock

festivallerini izleyenler, Haight-Ashbury'ye yerleşenler, onu keyifle okudular.

2 KİTAP: AMERİKA'DA ALABALIK AVI

Amerika'da Alabalık Avı'nda karısı ve çocuğuyla birlikte gezinip avlanan anlatıcı, zaman zaman mektuplarında "Amerika'da Alabalık Avı" imzasını kullanan roman kahramanıyla temasa geçer. Bir yandan Amerika'nın akarsularında alabalık avlarken, beri yandan da öyküler anlatır ve mektuplar yazar. Fakat bu pastoral sükunet, zaman zaman şiddet ve doğanın çözülmesiyle bozulur. Avlandığı akarsularda, bireysellik, sevgi, ölüm ve kaçış gibi Amerika'nın güçlü akıntıları vardır. Bu bakımdan Brautigan'ın nehirleri; Keruac'ın yitik babasını bulmak için katettiği yollara, Whitman'ın "açık yolu"na, Twain'in Mississippi'sine ve Melville'in okyanusuna benzer. Amerika'nın en masum çocuklarından ve son serüvencilerinden birinin düşleri, umutları, düş kırıklıkları, kaygıları sürüklenir bu sulara.

HAWKLINE CANAVARI / BİR GOTİK WESTERN

Oğluna ata binmeyi öğreten insanları vurmaktan nefret eden iki kiralık katil ki birisi evrendeki her şeyi sayabilen bir sayıcı... Şımarık ve tehlikeli şakalar yapabilen bir ışığın peşinden sürüklenmekten nefret eden bir gölge... Avluda yatan kâhyanın cesedine aldırmadan üst katta sevişebilen kız kardeşler... Fil ayağı şeklinde bir şemsiyelik olma lanetine yakalanmış bir profesör... Ölmekte olan birinin el yazısı gibi eğrilip bükülen bir yol ve 'yeterince yaşarsan ölürsün' ana fikri üzerine bir roman.

GELECEK BÖLÜM

Tarih boyunca sürekli tekrara uğrayan bu "ilk sistemli küçük" dizi yeni taşkınlıklarıyla sürmeyi hedefliyor. Ferlinghetti, Kerouac ve Uruk'un şaşırtıcı metinleri sonbahar yağmurları altında yetişen mantarlar gibi...

Tarih yeniden görüşmemizi sağlayacaktır elbette...

Açık sınırlarda asla durmayın.

Çarpışma zamanı geldiğinde hazır olun yeter.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN